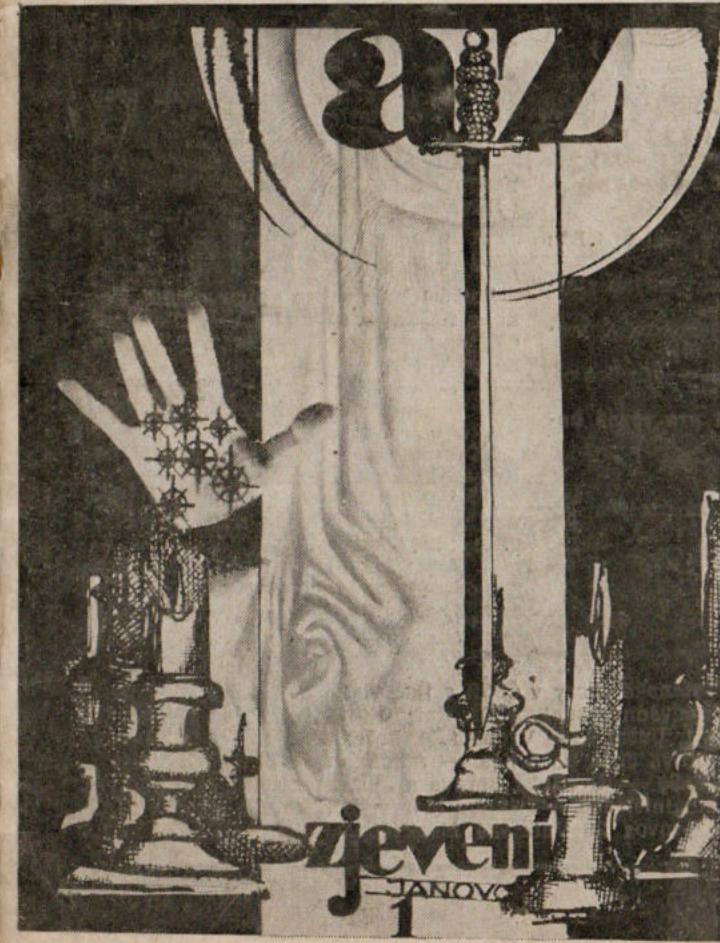

živá SLOVA

4
—
1972

TYATIRA

zjevení

JANOVIC

COŽ M'ATE
DRŽTE,
DOKUD
NEPRIJDU...

Biblické náčrty

12. Několik JÁ CHCI Pánových

Chci vám dát pokoj (Mt 11:28, J 14:27)
Chci vás učinit rybáře lidí (Mt 4:19)
Chci vám dát plné uspokojení (Iz 44:3)
Chci vás nést až do stařeckého věku
(Iz 46:4, Z 92:14)

Chci vás věst očima svýma (Z 32:8)
Chci být vaše všecko (Iz 41:10)

13. Příchod Pána Ježiše je důvodem

- k bdělosti (Mt 24:42, 25:13)
- k střízlivosti (1Te 5:1)
- k věrnosti (Mt 25:21, Lk 12:42, 43)
- k zachování (Mt 16:26–28)
- ke křižování těla (Ko 3:3–5)
- k věrné odevzdanosti ve službě (2Tm 4:1)
- k střídmému úsudku vůči jiným (1K 4:5)
- k zůstávání v Kristu (1J 2:28)
- k svatému životu (2Pt 3:11–13)
- k bratrské lásku (1Te 3:12–13)

14. Sedm korun

- koruna trnová, kterou nesl náš Pán (Mt 27:29)
- koruna zlatá, odměna věrných starců (Zj 4:4)
- koruna života — vyznamenání mučedníků (Jk 1:12, Zj 2:10)
- koruna neporušitelná — odměna sebezapření (1K 9:25)
- koruna spravedlnosti pro věrné bojovníky (2Tm 4:8)
- koruna chloubby pro vítěze (1Te 2:19, F 4:1)
- koruna slávy pro věrné pastýře (1Pt 5:4)

15. Co nám Pán dává

- svoji milost (2K 12:9)
- svůj pokoj (J 14:27)

- své břímě (Mt 11:30)
- svoji sílu (2K 12:9)
- svou lásku (J 15:9)
- své přikázání (J 14:21)
- svou slávu (J 17:24)

C I H L A

Zedník položil cihlu na vrstvu cementu. A navyklym pohybem zednické lžice rozetefel další vrstvu. A rychle položil další cihlu.

Dům se zvedal, vysoký a silný — útočiště člověka.

Myslel jsem, Pane, na tu cihlu poříbenou v temnotě základu velkého domu.

Nikdo ji nevidí, ale ona koná svou úlohu a ostatní cihly ji potřebují.

Pane, jaký je rozdíl, když jsem na vrcholu střechy anebo v základech Tvého domu, když stojím věrně na správném místě?

MŮJ PRÍTEL

Potřásl jsem rukou svému příteli, Pane, a najednou jsem si všiml, jakou má smutnou a úzkostlivou tvář. Bál jsem se, že nejsi v jeho srdci.

Trápí mě to, jako když stojím před zavřenou svatyní, ve které není světlo, ukazující, že jsi uvnitř.

Kdyby jsi tam nebyl, já a můj přítel byly bychom odděleni.

Jeho ruka v mojí byla by jen tělo v těle. A jeho lásku ke mně jako člověka k člověku.

Já si přeji Tvůj život pro něho jako pro sebe. Protože jenom v Tobě on může být můj bratr.

Vybrala MiM

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

REPTÁŠ A POCHYBUJEŠ?

„Všecko číste bez reptání a pochybování“, připomíná Filipským apoštolem Pavel. Ví ze zkušeností, že těmito dvěma osvědčenými způsoby se daří odvěkému lidskému nepříteli znemožnit dítkám Božím plnění jejich životního smyslu a poslání: „... svítit jako světla na světě uprostřed národu zlého a převráceného jako upřímní synové Boží bez úhony a obvinění“ (F 2: 14–15).

Když Bůh vstoupil do GEDEONOVA života, setkal se u něho s oběma těmito negativními vlastnostmi. Dokud je z jeho života neodstranil svou milostí působení své Boží moci, byl Gedeon prakticky zcela neupotřebitelný pro onu službu Božího světla a vysvobození pro izraelský národ. Jeho původní stav je charakteristický strachem z lidí, nejistotou ve všem konání a typickými pocity méněcennosti. On má sice známost Božích pravd, je dokonale poučen o všem, co Bůh v minulosti dal a zaslíbil jeho otcům, on to vše dokonce „věroučně vyznává“ — a přece reptá!

Cítí se Bohem zklamán. Zdá se mu, jako by byl jeho Bůh ve srovnání s Bohem jeho otců zcela jiný — slabý oproti té moci, která kolem panuje, takže nemůže dodržet své slyby — nebo tuto moc má, ale změnil své stanovalisko, protože jsou mu příliš bezvýznamní a lhostejní ti, jimž svá zaslíbení dal. V Gedeonově „proč“ není touha po skutečném zjevení „Božího otálení“ v naplnění zaslíbení, ale vyložené zklamání a hořkost z prožívaných nepříznivých okolností. To prozrazuje jeho slova: „... a kde jsou všichni divové jeho?“ nebo: „... opustil nás nyní Hospodin a vydal v ruku Madiánských!“

Podobně reptají IZRAELCI na poušti proti Bohu pro ohrožení nepřáteli, pro žízeň, hlad, stereotypní pokrm, který jim zevsedněl, pro úděl portníků s ustaviciými strázními životu. Reptá DAVID na „Boží netečnost“ ve včeli ustavičných křivd a bezpráví páchaných na spravedlivých vida přitom „štěstí bezbožných“ (Ž 73: 12–16), reptá na „Boží tvrdost v bezvýznamných věcech“ (2S 6:8). Reptá i ELIAS na nedostatek Božího ohledu k lidské slabosti a žádá si raději smrti pod jalovcem (1Kr 19:4), reptá JONÁŠ, který se dokonce „až k smrti hněvá“ na Boží shovívavost (Jon 4:1–3,8), reptá i MARTA s MARIÍ pro „otálení Pána“, které je podle jejich představy příčinou Lazarovy smrti ...

REPTÁNÍ je stav zklamání a hořkosti, negace a vzpoury, stav srdece, jímž je člověku zcela znemožněno duchovní vnímání, chápání a myšlení! Jeho podstata je v tom, že skutečnost neodpovídá mé představě, tužbám a přání, mému současnemu úsilí — je pro mne v nesnesitelném rozporu s mou vlastní vůlí! Pojem „můj Bůh!“ je totiž v mé představě spjat s respektováním mne a mé vůle — s vyhovováním mým přání, tužbám a žádostem. „Můj Bůh“ je tu prakticky pro to, aby plnil má přání, má se chovat tak, jak já si to představuji a samozřejmě se přiznávat ke všemu, co já dělám! Předešvím má podle mého domnění zehnat mé práci, kterou já „pro něho konám“ a přijímat všecko to, co mu nabízím a dávám! Ve skutečnosti však všecko zcela jinak dopadá — Bůh dává a dopouští všemu většinou jiný průchod a velmi často nežehná ani mému nejnezištnějšímu a nejušlechtiljšímu úsilí, nevidím nikde jeho přítomnost a účastenství! Dbá vůbec Bůh o mne a je On ještě vůbec můj? Zemljená duše je s Bohem nespokojena a — reptá! Jaký omyl, jaká to slepost, jaké nepochopení Božího srdce, jaký žalostný stav Božího dítka — a jaký na druhé straně mistrovský triumf moci temnosti v pohlcení světla, které máš právě v takovéto situaci, drahý bratre — sestro, podle Boží vůle zjevoval! Cožpak je možné konat cokoliv o své újmě, ve své vlastní síle, zcela bez hledání a očekávání na zjevení Boží vůle? Jakým právem často vnucujeme svou vlastní vůli a sami sebe Bohu? Není mnohdy v našem vztahu k Bohu onen hrubý omyl, že panuje naše „já“ a jej snižujeme na úroveň služebníka svých vlastních názorů,

představ — své vlastní vůle? Jak často není Bůh ničím jiným, než výtvorem našich vlastních lidských sil a snah — a služba jemu vlastně službou samému sobě! Zde nejde a nikdy nešlo o Boha v pravém slova smyslu, ale o „bohu podle lidského srdce!“

Gedeon však prožívá ještějiné zklašení. **Zklašení sám se sebou.** Jestliže věří, že Bůh je mocnější než vliv a síla všech nepříznivých okolností a že je věrný ve svých zaslíbeních, pak nezbývá než vidět příčinu ubohého stavu Izraele v jeho hříších a nepravostech, jimiž je bráněno Bohu ve zjevení jeho moci. Gedeon je tak sklíslen a ovládnut vědomím duchovním býdy své a svého národa, že využuje možnost Boží vysvobožující moci a požehnání, a to nejen u ostatních, ale především sám u sebe. Proto pochybuje! Je vůbec myslitelné, aby se Bůh k takovému ubožákovi obrátil, aby k takovému slabochu, zbabělci a nespolehlivému člověku promluvil, ba, dokonce, jej k tak významné úloze povolal, vyvolil a zmocnil? Je to opravdu Boží řeč? A jestliže je, je to řeč právě k němu a ne k někomu jinému — lepšímu, vhodnějšímu a dokonalejšímu? Opět přisuzuje Bohu své vlastní názory a představy, jimiž jej vlastně omezuje v jeho svrchované milosti. Jakou trpělivost má s člověkem Bůh a jak vzácným způsobem výchovně řeší problém lidského reptání a pochybností! Jeho vstup do života Gedeonova není v hněvu a v soudu, ale v neskonale milosti. Nejdříve dá **povzbuzení** svým zaslíbením (Sd 6:12), pak vzbudí **hlubokou bázeň v srdeci** skrze osobní zjevení své moci (Sd 6:22) a posléze přivede k **pravé moudrosti** — k vědomí naprosté závislosti na Boží vůli, kterou Bůh uskutečňuje svou přítomností v životě svého dítka (Sd 7:15). Gedeon musí nejdříve poznat vlastní zkušenosti skrze osobní nezdroj ubohost, nesmyslost a bezvýchodnost svého života podle své vlastní vůle a nesprávnou dosavadní praxí svého „duchovního života“. Taktto dojde k **„nenávisti své vlastní duše“**. To je nezbytný předpoklad pro **dar bázně Boží**, bez níž není v Gedeonově životě moudrosti, bez níž není pravého přístupu k Bohu, tím méně k jeho poznání a porozumění jeho cestám, bez níž není a nemůže být činění vůle Boží! Kde je Boží bázeň, tam není prosazování vlastních názorů, tam nemá místa tělesná horlivost, tam nejde o „lidské dílo v Božím díle“, ale o ztištění před Bohem, o očekávání na Boha — jeho vůli, pokyn, vedení, tam jde o činění jeho vůle, o duchovní horlivost a pravé dílo Boží! Teprve Boží bázeň působí obavu — zábranu činit něco sám od sebe a ze sebe, zejména v oblasti Boží působnosti. Tak dochází k **odevzdání Bohu a poslušnosti jeho svaté vůle**. Na cestě naprosté závislosti na Bohu prožívá duše ustavičnou Boží blízkost a přítomnost na každém kroku a Bůh jí zjevuje sebe sama čím dál, tím více. S poznáváním Boha nabýváme **daru rozumět Boží vůli a nalézat v ní svou libost**. Nyní můžeme poznávat a okoušet **chození s Bohem** — onen stav duchovního života, který má odpovídат našemu nebeskému postavení v Kristu, který vylučuje jakékoli reptání a pochybnost!

To vše vidíme v novém Gedeonově postoji, kdy dovede bez reptání a pochybností dát průchod Boží vůli v zredukování počtu svých spolubovníků na pouhá tři sta z dvaatřiceti tisíc a jít s nimi bez jakýchkoliv rozpaků a zdráhání proti stotisícovému zástupu Madiánských — a ještě k tomu beze zbraní! Jak vzácně mluví ve výstroji Gedeonových bojovníků pochopitelně v báňích o onom „pokladu v hliněné nádobě“ (2K 4:7)! O skutečnosti tak zřejmé, že báň je kvůli světlu — aby se zachovalo, náležitě rozhorelo a v příhodný čas splnilo svou slavnou ulohu v době, kdy ona hliněná nádoba bude rozbitá! Nebývá tomu často naopak v našich životech — že se věnuje veškerá pozornost a péče právě tomu, co má být časem svým odstraněno, zmařeno — že jsme tělesní a plamen našeho duchovního života skomírá a hasne? Jak vzácně je doplněno světlo pochodně zvukem trouby a voláním Božích služebníků! Viditevné svědecké života, které je nerozlučně spojito s rušením naší tělesnosti musí být doplněno zvučným a všem lidem slyšitelným svědeckým Kristova evangelia a chvalozpěvem Bohu. Tot vše! Gedeon a jeho věrní **nebojují s nepřitelem**, ale

pouze činí v poslušnosti víry to, k čemu je Boží vůle vybízí. Je to nad veškeren lidský rozum a přec našemu rozumu od Boha osvícenému tak jednoduché, samozřejmě a logické: vždyť jde přece o boje Hospodinovy a ne ty naše — lidské. **Bůh bojuje a ne člověk!** Ano, On musí bojovat, jinak nemá a ani nemůže mít člověk žádnou šanci na úspěch. Funkce člověka v bojích Božích je prostě v tom, že odloží své vlastní představy, přání, žádosti — vůli, jde v bázni Boží a poslušnosti víry na místa Božích bojů, aby viděl a zakoušel jeho vítězství!

Tak se vedlo SIDRACHOVI-MIZACHOVI-ABDENÁGOVI v ohnivé Nabu-chodonozorově peci, DANIELOVI ve lví jámě, PAVLOVI v žaláři a všem věrným Božím svědkům, kteří měli v pořádku „své báň s pochodněmi a ony trouby“, kteří, ač bezbranní, zakusili Boží vítězství a jeho slávu.

Jaká to milost — smět být všude tam, kde je Bůh a jaké vzácné poznání Boha — vědět, že jeho moc a jeho vítězné boje jsou všude tam, kde je Jemu a jeho vůli — byť byla sebe předivnější — zcela oddaná duše v poslušnosti víry.

Dáš se, bratře — sestro, ještě i nadále připravovat nepřitelem Božím a lidským o blažený stav svého plného spojení s Bohem — svým drahým Pánem — reptáním či pochybováním?

Kk

PÁNOVO POZVANIE

V Novom zákone máme niekoľko významných pozvaní od Pána Ježiša. Aby sme dosiahli Jeho požehnanie, musíme ich uposlúchnuť. Tieto pozvania nemajú význam pre ľudí, ktorí ich neuposlúchnu.

Prvé z nich je: „Podte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie“ (Mt 11:28). Toto pozvanie je začiatkom k sblíženiu sa človeka s Bohom. Všetci, ktorí chcú byť spasení, musia toto pozvanie uposlúchnuť. Kto ho poslúchne, dosiahne odpočinutie pre svoju dušu. Odpustenie hriechov a spasenie. Dostane sa do rodiny Božej.

Druhé pozvanie patrí vlastne tým, ktorí to prvé uposlúchali: „A pod' a nasleduj mňa...“ (Mt 19:21). Človek vo svojom prirodzenom, neobrátenom živote, mal svojich vodcov. Alebo si namýšľal, že je sám sebe vodcom. Nemusíme ani dokazovať, ako veľmi sa myšlil. Odteraz už nebude pod týmto jarmom. Nebude ponechaný náhodám. Pán ho chce viesť, a on sa dá viesť. Preto si môže zaspievať: „On vodi mňa, On vodi mňa, svojou rukou. On vodi mňa.“ Keď sme predali a opustili všetko staré, nebude nám fažko nasledovať nášho Pána.

Tretie Pánovo pozvanie je: „Podte, raňajkujte“ (J 21:12). Aké je to nežné a ohľaduplné pozvanie! Škoda, že ho mnohí len tak málo poslúchajú. Pán nechce, aby sme mu slúžili o hlade. On nám pripravuje pokrm a volá nás, abysme prišli k Nemu, ještě z Noho. Na toto pozvanie by sme mali k Pánovi ísť veľmi pravidelne. On nás neučí iba čo máme a čo nemáme robiť, ale pripravuje pre nás i potrebný pokrm. Keď si sadneme k otvorenej Biblii, alebo keď naslúchame výkladu Božieho slova, sýti nás dobrým svojho domu.

Jeho štvrté pozvanie je: „Podte vy sami osobitne na pusté miesto a odpočiňte si trochu“ (Mk 6:31). Pán nežiada od nás nepretržitú činnosť. On vie, že my sme slabé nádoby. Preto nás volá od povinností a prác, k sebe samému, aby sme si odpočinuli. Ó by sme častejšie dbali na toto jeho pozvanie, opustili všetko a odpočívali v Jeho blízkosti, v obecenstve s ním. Aká to milosť pre unavených pútníkov a bojovníkov!

Jeho piaté pozvanie je: „Podte a vidzte...“ (J 1:40). Máme k nemu pricházať denne, aby sme videli viacej z Jeho slávy. Aby sme boli naplnoveni jeho plnosťou. Nuž pristupujme k Nemu, aby sme Ho lepšie poznali a aby sme Mu potom lepšie slúžili. A mezičím, čo si všimame tieto Jeho pozvania a fažime z nich požehnanie, čakajme na to budúce, slávne pozvanie, ktoré k nám ešte nezaznelo, ale môže zaznieť každú chvíľu: „Podte požehnaní môjho Otca, vládnite dedične kráľovstvom vám pripraveným od založenia sveta“ (Mt 25:34). To bude posledné pozvanie! Hallelujah!

J.S.

A NEUVOD NÁS DO POKUŠENIA

Vieme, že toto je jedna z prosieb modlitby, ktorú učil Pán Ježiš svojich učedníkov (Mt 6:13). Ale nie len oni, aj my sa denne modlíme k nášmu Otcovi, aby nás ochránil pred pokušením. Keď sa však hlbšie zamyslíme nad touto prosbou, musíme si dať otázku: „Či nás Boh uvádza do pokušenia? Pokúša všeciek niekoho svätý Boh?“ Vedľa Jakuba 1:13 čítame, že „Boha nemožno pokúšať na zlē a tiež ani sám nepokúša nikoho“.

V tom istom liste, 1:2-3 však čítame inú zaujímavú vetu: „Považujte to za každú radosť, moji bratia, keď na okolo upadáte do rôznych pokušení vediac, že dokázanosť vašej viery pôsobí trpečlivosť“. Tak podľa toho verša máme mať radosť, keď upadneme do rôznych pokušení, ale na druhej strane sa modlíme k Otcovi, aby nás neuviedol do pokušenia?

Na prvý pohľad sú tedy v prosbe „a neuvod nás do pokušenia“ protirečenia: Boh nikoho nepokúša, preto je zbytočné prosiť Ho, aby nás neuviedol do pokušenia a naopak, máme byť vďační a radovať sa, ak do rôznych pokušení upadáme, a nie prosiť, aby sme ich boli zbavení. Písma si nemôžeme protirečiť, to skôr naše výklady, preto vezmíme na pomoc Písma, biblický slovník a konkordanciu...

V originale je grécke slovo „peirasmós“, ktoré sa v Novom zákone prekladá dvomi výrazmi: **skúška a pokušenie**.

Skúška znamená ľahké a nebezpečné životné udalosti, ktorými človek prechádza, aby bol vyskúšaný, či a ako sa osvedčí, aby jeho viera bola zocelená, prepálená ako zlato v ohni. V tomto zmysle chápeme „peirasmós“ napríklad:

a) „... a vy ste pretrváváci so mnou v mojich pokušeniach“ (Lk 22:28). To hovorí Pán Ježiš svojim učenikom. Okrem toho bol aj ON sám „pokúšaný“, ale o tom je reč inde.
b) „Vy viete, ako som od prvého dňa, ktorého som prišiel do Azie, bol s vami po celý ten čas, ako som slúžil Pánovi s celou pokorou a s mnohými slzami a pokušeniami, ktoré prichádzali na mňa úkladmi Židov“ (Sk 20:18-19). To čo prežil apoštol Pavel, znamenalo pre neho veľké skúšky a on v nich obstal.

c) „... v čom to plesáte, málo teraz, ak je kedy potrebné, rmútiac sa v rozličných pokušeniach, aby dokázanie sa vašej viery...“ (1Pt 1:6-7). Vy ste skúšaní tak, ako zlato v ohni. Budte tomu radi! Podobne 1Pt 4:12.

d) Aj verš z Jk 1:2, ktorý sme uvedli, je treba chápať ako skúšky.

Tak Boh v starozákonnej dobe skúšal Abraháma, keď žiadal od neho, aby mu obetoval svojho syna Izáka. Aká to bola nesmiere ľahká skúška, v ktorej Abrahám obstál a dokázal tak svoju vieri. Boh skúšal Izraela na púšti (Ex 20:20), ale ten žalostne sklamal. V skúškach sa ukázalo, čo je v srdci jednotlivcov: akonáhle sa Boh aj Možiš na niekoľko dní vzdialili od ľudu, rýchlo si urobil zlatého boha a klanial sa mu. Proti živému a mocnému Bohu reptali a pokúšali Ho. Nezabudnuteľný je deň pokušenia na púšti (Nu 20:1-13), ktorý sa spomína v Zalme 95:8 a Židom 3:7-10.

Aj my sme v našom živote Bohom skúšaní. Ale nie k zlému!!! Tieto skúšky (niekde tedy preložené „pokušenia“) nám majú slúžiť k dobrému, lebo „vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré“ (R 8:28). Neprosíme, aby nás Boh neuvádzal do týchto skúšok, lebo On nás nimi vychováva; rastie naša viera, nadobúdame nové skúsenosti a ľak chodíme vierou, a nie videním. Boh si k svojej službe

môže použiť len ľudi vyskúšaných, osvedčených. Tí, ktorí by chceli utiecť skúškom, vyhnúť sa im, alebo v nich klesajú, stávajú sa neužitočnými, slabými. Sú ako stromy v lese, ktoré sú skryté za prvými radmi mocných stromov, odolávajúcich vichrom a prívalom. Keď sa ony vyvrátia, padajú i ďalšie, za nimi schované. Môj milý brat a sestra, chceš byť použiteľným v Božej ruke? Tak sa nevyhýbaj skúškom, ale dokazuj v nich svoju vieri. Utiekaj sa v nich vždy k Bohu ako k svojmu Otcovovi, a On ti pomôže. Tak Ho vyskúšaš vo svojom živote a viacej Ho poznáš. Mnoho vieme o našom Bohu z Biblie, ale poznáme Ho jedine v okolnostiach života.

Mnohé skúšky môžu však znamenať tiež **pokušenie**, t. j. situácie, ktoré nás majú odvŕtiť od Boha a spôsobiť, aby sme neobstáli a neosvedčili sa.

1. Pán Ježiš hovorí v podobenstve o rozsieváčovi: „A tí na skale sú takí, ktorí keď počujú, prijímajú slovo s radosťou, ale tí nemajú koreňa, ktorí veria od času a v čas pokušenia odpadajú“ (Lk 8:13). Tie isté slová Pána Ježiša sú v Marka 4:16-17 uvedené ako „súženie a prenasledovanie“. Tedy tie súženia a prenasledovania, v ktorých viera neobstála, sú pokušením.

2. Pán Ježiš bol na púšti **pokúšaný satanom**. To bola skúška zo strany satana s jediným cieľom, aby sa Pán Ježiš neosvedčil, podobne ako prvý človek v raji. To nebola skúška na zocelenie viery, ale mala spôsobiť pád. Preto je to „pokušením“. Všetko, čo do našho života uvádza satan, je pokušením, lebo jemu nejdje o Božiu oslavu a nás prospieť, ale naopak o to, aby sme padli a Božiemu menu spôsobili potupu. To bol účel jeho pokušenia u Jáoba.

3. Všetky žiadosti nášho tela sú pre nás pokušením, ako to vyjadril Jakub 1:14-15. Lebo telo vždy žiada proti Duchu. Naše staré ja je nepolepšiteľné, ono zostane vždy v nepriateľstve voči Bohu a Jeho Duchu. Preto dávajme pozor, čo vychádza z nášho tela, z toho zlého srdca. Napríklad tí, „ktorí chcú byť bohatí, upadajú do pokušenia a osídla...“ (1Tm 6:9).

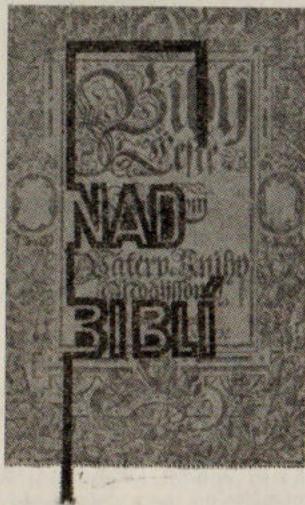
4. **Pokušenia prichádzajú aj zo strany sveta**. Preto Pavel vyznáva, že skrže kríž Pána Ježiša Krista je preňho svet ukrižovaný a on svetu (Ga 6:14). On zomrel pre žiadosti sveta, týmto pokušeniam odoláva skrže kríž Kristov a Jeho dielo na kríži.

Sú tedy tri zdroje pokušení: **satan, naše telo a svet**. Kto má vo svojom srdci priaznivé podmienky k hriechu, nájde skoro v každej životnej situácii vhodnú príležitosť, aby podľahol pokušeniu v reči, túžbach i skutkoch. Mrvné zlo, hriech nemá tedy sídlo vo vonkajších okolnostiach, ale v našom vnútri. Vonkajšie okolnosti sú len príležitosťou, ktorá láka, zvádzá, stáva sa pokušením k hriechu. Dr. Luther to vyjadril obrazne: Pokušenie je ako vrabci, ktorí lietajú nad našou hlavou. Pokušenie nie je ešte hriechom. Ak dovolíme, aby si vrabci na našej hlave urobili hniezdo, t. j. ak po pokušeniu podľahneme, podľa neho budeme ďalej konáť, s ním vo svojom srdci súhlasí, potom hrešíme.

Vďaka Bohu, že máme tak krásne zaslúbenie: „A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadí, aby nepadol. Iba ľudské pokušenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobi s pokušením aj východ z neho, aby ste mohli zniest“ (1K 10:12-13). Boh môže zasiahnuť aj vtedy, keď nás satan, svet, alebo telo pokúša. **Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia**“ (2Pt 2:9). Či nie je tedy toto zmyslom modlitby: „... a neuvod nás do pokušenia?“ Bez Božej pomoci by sme často neobstáli v pokušeniaci! Prosíme Ho o to, aby bol pri nás v týchto ľahkých životných okolnostiach a dal nám silu obstáť, alebo aby zobraňal nás pokúšať. Na druhej strane v tejto modlitbe vyjadrujeme, že sme si vedomí skutočnosti, že sa nevyhneme pokušeniam, tie sú „objektívou skutočnosťou“, často nezávislé na nás a že chceme z našej strany vykonať všetko pre to, aby sme obstáli a tak oslávili Boha. Chceme tak, ako nás Pán, opierať sa o Písma, poddať sa Bohu a sprotiť sa diablu a satanu utečie od nás (Jk 4:7). Chceme bdiť a modliť sa, aby sme nevošli do pokušenia.

Pýtaš sa, milý brat a sestra, prečo ten tvoj život nie je bez problémov? Prečo nie je uhladený, prečo tvoja cesta je plná prekážok, pri prekonávaní ktorých sa ti zvierajú srdce? To preto, lebo ta Pán skúša, a blahošľavený si, ak v týchto skúškach obstojíš! A pretože žiješ v tele, uprostred sveta, kde pôsobí známy pokušiteľ, si vystavený pokušeniam. Modli sa, aby si i v týchto pokušeniach obstáli a tak oslávili svojho Pána.

-jos

Známe české úsloví: Já o voze, ty o koze. Do kládá se jím to, že se dva nemohou domluvit, pokud si neujasní pojmy.

Při stavbě domu se začíná zpravidla u základů a končí střechou. Stavebních dílů určených pro příčky nelze použít jako nosných zdí. Schody nejde dát místo střechy a pomocí okenních rámů by pravděpodobně nikdo neinstaloval výtah. — Tohle je každému jasné a zdá se hlepou tak samozřejmou věc zdůrazňovat. Avšak známá pravidla logické stavby a normálního myšlení, respektování časové posloupnosti apod. zcela zanedbáváme při studiu Písma svatého. V přístupu k Bibli si lidé dovolují záměny pojmu, události, citátů, souvislosti dějů, celistvosti výroků atd. zcela libovolně. Nelogickou stavbou či svévolným seřazováním výroků Bible dochází se k fantastickým, ba nesmyslným teorím, které nelze označit jinak než „biblické lži“ — vydávané často za „čisté učení“, „čistou pravdu“ či neomyšlené zjevení. Je to přímo démonické mistrovství v zatemňování představ věci a odsunu Písma do jedné řady s bájemi, legendami či mýthy. Je to vědomé či nevědomé snižování autority věčného slova v očích lidí.

Jsme u velmi choulostivé otázky. Církevnictví se honosí tunami učených knih a přece je člověku Písmo svaté čím dál tím nepochopitelnější. Biblické poselství je zásluhou lidské učenosti promstáno stále zkresleněji. Ačkoli je Boží řeč mřízena do srdcí a myslí prostého člověka, dělá se z evangelia Kristova vědecká záležitost. Bylo sneseno tolik „důkazů“ a „protidůkazů“, že pod jejich lavinou už nelze rozumnat, oč vlastně jde. Jistě, že jsme velice vděční za všechny nové poznatky, pokud jde o historii Bible, přiblížení doby, kdy vznikaly její knihy atd. Velice užitečné jsou sny po přetlumočení její zvěsti do současnosti. K tomu všemu je však zapotřebí správného přístupu k Bibli. Nectíme její autoritu tím, že přijímáme vše slepě, bezmyšlenkovitě. To by nebyl projev víry v pravém slova smyslu. Také rozum a logika jsou dary Boží. Nesmíme jich však zneužívat. O zneužití rozumu jde tenkrát, když „v rozumnosti nepoznáváme Boha a zaměníme jeho slávu se slávou porušeného stoření...“ (Ř 1:23).

Povězme si o několika zásadách.

I. STARÝ ZÁKON

V epištoly Galatským je označen jako „pěstoun ke Kristu“. O putování Izraele z Egypta se v Bibli praví: „Toto pak všecko u figuře dálo se jím, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteří jsme na konci věků...“ (1K 10:11), t. j. jako předobraz, příklad. K historii o Abrahamovi se v Ga 4:24 praví totéž. Podobně o svatyni (Žd 9:24). Jsou mnohá další místa, která to dotvrzují (Žd 10:1, 8:5, 9:9).

Z toho plyne pro nás jednoduché poučení, že děje Starého zákona, jeho obrazy, zjevení, moudrosti mají v prvé řadě přenesený význam. Tak na příklad: nemohu si přivlastnit zaslíbení, dané Abrahamovi, že se stanu otcem mnohých národů, nemohu jít do bitvy s přesvědčením, že kolem mne bude skozeno tisíce lidí a já z toho bezpečně vyváznu (Ž 91:7). Zaslíbení o požehnání a soudu daná Izraeli neplatí pro Egyptany, Babyloňany či Rímany, stejně jako neplatí u Kandánu, Číňanů nebo Čechoslováků.

Tím nemá být řečeno, že nám nemají co říci. Naopak. Mají názorně-výchovný úkol. Musíme je chápát duchovně, nikoli tělesně. Nejsme dědici tělesných zaslíbení, t. j. hmotných (v oblasti statků, prospěchu, úrody, zdaru), ale duchovních. To je jasné řečeno. „Království Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v DUCHU svatém“. To je sféra našeho vnitřního člověka. Tam je oblast našich zkušeností s Bohem. Jejich četnost a velikost je odrazem naší víry,

naší oddanosti ve smyslu slov: podle víry tvé staň se tobě... Je tedy zcela individuální záležitostí mezi mnou a Bohem. Bible však neklade žádné omezení. Vše je možné věřícímu. Naše zkušenosti mohou být stejně požehnané jako Abrahamovy, Jozefovy nebo Danielovy, ovšem v našich životních podmírkách a potřebách. Rozhodně není na místě ověřovat si „Boží moc“ a „svou víru“ tím, že se posadíme do klece hladových lvů (mnozí to činí — v přeneseném významu: nebojí se místo, kde je hřich může zabít). To, že nemohu chodit po vodě jako Petr, neznamená, že se to nestalo výběc. Pravda Bible je v její zvěsti o tom, že Bůh se osvědčuje svým dětem v každém čase, vodí je cestami, které převyšují naš rozum, jako nebe převyšuje zemi. Duch Boží nás přivádí k osobním, neopakovatelným a nepřenosným duchovním prožitkům. Starý zákon ukazuje, jak to činil tenkrát, za jakých podmínek. To vše a mnohem víc si nelze přivlastňovat pouhým naučením, cestou vědomostí. K tomu je potřebí osobní rozhodnutí, t. j. obrácení, znovuzrození. Život víry, lásky a naděje v DUCHU BOŽÍM nelze uspořádat do žádného schématu, katechismu ani nelze vykonstruovat jeho „filosofii“. Přistupujeme k Bohu živému a pravému, dokonalému značí nás samých. Bohu se lze dočasně posmívat, ale nelze ho klamat. On k upřímným upřímně se má a s převráceným převráceně jedná. Bud jsme v NĚM — jak příše apoštol Jan, a pak postupně nacházíme ve svém životě odpovědi i řešení, anebo v NĚM nejsme a pak jen zvědavě nahlížíme za „hranice“ viditelného, dychtice po „vědomostech“, „zázracích“, „důkazech“ nebo jen po „senzacích“. Přítom lze být velice zbožný, theologicky vzdělaný, v církvi aktivně činný, ale Pán Ježíš se nám nesvěří.

EVANGELIUM KRISTOVÉ zůstává Boží mocí k záchráně člověka. Těm však, kteří hledají moudrost, zůstává bláznovství a hledajícím viditelné důkazy (zázraky) pohoršením.

E. K.

LÉK NA DOBRÉ SRDCE

K slavnému misionáři a africkému badateli Davidu Livingstonovi přišel domorodý náčelník a prosil: „Dej mně lék! Musím dostat nové srdce, moje je špatné, plné nenávisti, vražd, zlých myšlenek. Nemohu se stát dobrým, dokud nebudu mít jiné srdce. Dej mně lék pro nové srdce!“

Livingstone musel tomuto starému muži, který — ač pohan — jasně poznal základní chybou své zlé bytosti, ukázat, že nového srdce se nedosáhne použitím léku, nýbrž jen pokáním a vírou v Pána Ježíše. Vysvětlil mu cestu spasení a snažil se jej pohnout k tomu,

aby se obrátil k Pánu Ježíši a tak, skrze očištějící moc Jeho krve, se stal novým člověkem.

Ale náčelník potřásl hlavou: „Ne tak, velký lékař! Starý Manake se neskloní před nikým! Chci polknout lék pro nové srdce. Dej mně medicinu, nevadí, že bude hořká!“

Tento starý člověk musel odejít domů bez léku a bez nového srdce. To by ostatně tak chtěl každý: užít trochu léku a obdržet nové srdce! Mám zato, že kdyby to šlo, měli by brzy všichni lidé nové srdce. Ne, k tomu je potřebné něco jiného:

„Nenarodil se kdo znova, nemůže vysvětlit mu cestu vidět království Božího“ (J 3:3).

Přel. D. O.

Musíme vždy věřit, že Duch svatý je nad člověkem, kdykoliv mu kážeme. Netrvdime, že by Duch svatý byl v srdci nevěřícího člověka, je však nad ním. Co dělá? Duch svatý čeká, aby směl uvést Krista do srdcí těch, kteří slyší evangelium. On je jako světlo. Jakmile otevřete okenice, vnikne tam a ozáří vnitřek domu. I kdyby to byl jediný výkřik srdce k Bohu, Duch svatý v tomto okamžiku vstoupí a začne své přetvořující dílo usvědčování, pokání a víry, — div to znovuzrození.

VEDOMIE DUŠE PO SMRTI

Uvažujme o stanovisku Písma, ktoré jasne dokazuje vedomie ducha po telesnej smrti.

1. Správa o boháčovi a Lazarovi (Lk 16:19–31) potvrdzuje, že duše majú vedomie i po smrti. Táto správa je viero-hodná, vedť jej autorom je sám Pán Ježiš. Obidvaja, boháč i Lazar, zomreli a ich telá boli pochované. Duše však mali vedomie. Videli, poznali sa, počuli, hovorili, pamäタali sa, cítili radosť či muky.

Mnohí hovoria, že správa o boháčovi a Lazarovi je len podobenstvom a že ho nemôžno použiť ako dôkaz o vedomom živote po smrti.

Drahý čitateľu! Nieto nijakého náznamu, že by tento oddiel bol podobenstvom. Náš Pán vylíčil skutočný príbeh dvoch mužov, ktorí žili a zomreli. Príbeh je doložený faktami. „Bol istý bohatý človek“ a bol istý žobrák menom LAZAR. „Ďalší dôkaz, že nejde o podobenstvo vidíme v tom, že Pán nezačína slovami: „Nebeské kráľovstvo je podobné...“ (Mt 13:3, 22:1–2, 25:1 atď.), alebo: „A povedal im podobenstvo...“ Okrem toho podobenstvá neudávajú presne mená, ako v tomto prípade: Abrahám, Lazar. A i keby šlo o podobenstvo, vyjadrovalo by tú istú pravdu, totiž, že duše zosnulých sú „živé“, hovoria, pamäタajú sa, tešia a mučia sa po smrti tela.

2. Náš Spasiteľ učí, že dušu nemožno zabiť. „A nebojte sa tých, ktorí vraždia telo a ktorí nemôžu zavraždiť dušu“ (Mt 10:28). Zavraždením tela nemožno zavraždiť dušu!

3. V správe o Pánovom premenení čítame, že „hľa, ukázali sa im (učeníkom – pozn. autora) Mojžiš a Eliáš, zhovárajúc sa s ním“ – s Pánom Ježišom (Mt 17:3). Vieme, že Mojžiš zomrel na vrchu Nebo asi 1480 rokov predtým (Dt 34:5–6) a bol pochovaný. Nikto sa nedozvedel o jeho hrobe až do tohto dňa. A zrazu je na hore premenenia spolu s Pánom a Eliášom. Preto je isté, že duch prežije smrť tela, že žije, myslí, keď treba hovorí, celé veky po tom, čo sa jeho „zemský stánok“ rozpadol v prach.

4. V tomto ohľade jedno z najvýznamnejších miest celej Biblie, ktoré nezvratne dokazuje, že duše zomrelych žijú, majú vedomie a jestvujú, je Židom 12:1.

V 11. kapitole sa spomínajú mnohí Boží svätí, od Ábela až po Dávida, ktorí vo vere žili a zosnuli. V 12:1 o týchto verných zosnulých čítame: „Preto aj my, keď máme okolo seba taký veľký oblak svedkov...“ Duše verných zosnulých nie sú bez vedomia, lež živými „SVEDKAMI“. Svedok po grécky je „MARTYRON“. Toto slovo nachádzame i v Sk 1:8 — „Budeť mi svedkami“ — a používa sa o živých, ktorí majú vedomie a sú schopní pozorovať a svedčiť. Zosnulí svätí sú živými svedkami.

5. Slová „večný život“ majú svoj plný význam vo vzťahu k vedomiu duše po smrti fyzického tela. Keď človek prijal Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa, je znovuzrozeným Božím dieťatom, má večný život. „Kdo verí v Syna, má večný život“ (J 3:36). „Kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život... prešiel zo smrti do života“ (J 5:24).

Smrť nemôže zničiť „večný“ život. Nemôže byť ani prerušený obdobím tzv. nejestvovania, pretože by potom neboli „večný“. Večný život je večné vedomie.

6. Pán Ježiš u Lk 20:27, 37, 38 zreteľne učí o skutočnosti, že duše sú živé a v plnom vedomí aj po smrti tela. Saduceovia, židovská sekta, prišli pri istej príležitosti k Pánu Ježišovi a pýtali sa Ho na vzkriesenie. Saduceovia neverili v posmrtný život. Popierali akúkolvek

budúcu existenciu. V Sk 23:8 čítame: Saduceovia hovorí, že nieto zmŕtvychvstania... Tiež u Lk 20:27 o tom čítame. Pán Ježiš im na to odpovedá: „A že mŕtví vstanú z mŕtvych aj Mojžiš ukázał pri onom kri, keď Pána nazýva Bohom Abrahámovým, Bohom Izákovým a Bohom Jakobovým. Nuž a Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých, lebo jemu všetci žijú“ (Lk 20:37). Hospodin hovoril s Mojžišom 1500 rokov predtým, ako sa narodil Pán Ježiš a vtedy boli už spomínaní mužovia mŕtvii: Abraham 330 rokov, Izák 225 a Jakob 198 rokov. Napriek tomu Boh prehlásil, že je Bohom týchto osôb. „Já som Boh“, nie „Já som bol“ — v minulom čase. Preto museli títo praoctovia žiť, existovať, „lebo jemu všetci žijú“. Boh nemôže byť Bohom tých, ktorí nejestvujú. A preto Pán z 2. knihy Mojžišovej dokázal saduceom, že i za hrobom je život a tak vyvrátil ich teóriu. „A viacej sa ho neopovážili nič optyvovať.“

7. Vedomé bytie po smrti osvedčuje 2K 5:6–8. Pavol volí určité presné slová, aby vyjadril svoju dôveru, že byl „von z tela“ (smrťou) znamená byť „u Pána“. Pavol by sa radšej „vysťahoval z tela“, aby mohol byť u Pána. Veril, že v Jego prítomnosti by mal plné vedomie, lebo keby mal byť u Pána bez vedomia duše, túto túžbu by iste neprejavil.

8. Tá istá pravda je u F 1:21–24: „Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk.“ Oboje ma tiahne, mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom, lebo by to bolo omnoho lepšie...“ Ako by mohol byť Pavol s Kristom po smrti, keby bol bez vedomia a nejestvovať? Bol by v tom „zisk“ a „omnoho lepšie“ nič nevedieť a neexistovať, byť oddelený od vedomého obecenstva s Bohom a takto celé veky trvať až do vzkriesenia?

9. Pán Ježiš uistil lotra na kríži, že s ním bude v raji „dnes“, tj. v ten istý deň (Lk 23:42–43). Nie je pravdou, ako niektorí tvrdia, že čiarka patrí za „dnes“ a tým má veta iný význam. Po smrti, v ten istý deň, bol veriaci zločinec s Pánom v raji. Nie, ako opäť iní

tvrdia, v hrobe, lebo vraj raj znamená hrob. Keby bol Spasiteľ len to chcel povedať, že v ten deň budú spolu v hrobe, nebolo by to pre lotra nič potešiteľné ani nové, lebo to aj tak dobre vedel, že v ten deň telesne zomrie na kríži a že z hrobu nieto pre neho úniku. Keby mu bol Pán Ježiš len to chcel zaistiť, nebolo by to odpovedať na lotrovu modlitbu. A keby raj bol rišou nebytia a nevedomia, ako by sa Pán bol mohol na neho rozpomenúť? V čom by mal výhodu ten, ktorý sa modlil a činil pokánie oproti tomu, ktorý zlorečil a tupil? A preto je len jedno možné: Kristus a spasený hrievnik boli spolu v rajskej časti hádesu, a to pri plnom vedomí.

10. V 1K 2:11 je reč o vedomí ducha po smrti: „Lebo kto z ľudí vie čo je v človeku, okrem ducha človeka, ktorý je v ňom?“ Tento verš dokazuje, že súlo vedomia človeka nie je telo, ani mozig, ale „duch“ človeka. Ak sa činnosť telesného mozgu smrťou porušila, neznamená to vôbec, že by smrť zničila aj moc vedomia a myšlienia bytosť, pretože duch, oddelujúci sa smrťou od tela, ponecháva si vedomie.

Štúdium dejín kresťanstva jasne dokazuje, že prví kresťania a mučeníci očakávali bezprostredne po smrti vedomú radosť v raji. Toto vyznávalo pred smrťou tisíce kresťanských mučeníkov počas prvých 3 storočí nášho letopočtu.

V rímskych katakombách, kde sú pochované telá kresťanov v prvých storočiach, dávajú nápisy na hroboch svedectvo o tejto viere prvých kresťanov: „V Kristu Alexander nie je mŕtvý, ale žije. Jeho telo odpočíva v hrobe.“ — „Ten, ktorý žije s Bohom.“ — „Išiel býval s Kristom.“ Slovo „smrť“ nebolo napísané ani na jednom hrobe. Pre nich smrť znamenala okamžitú slávu. A tak i všetkým veriacim, ktorí našli záchrannu v Páno Ježišovi, ktorí veria Božiemu slovu, ktorí v Biblii nachádzajú pravdu i svoje zaľúbenie.

K. Sabiers

Upravené

Není-li tvá víra dostatečná, aby proměnila tvůj život, kterak můžeš doufat, že je dostatečná, aby spasila tvou duši?

Kapky z moře

Milé dítě muj synu

Mám dnes pro Tebe zvláštní poselství. Dovol, abych Ti je pošeptal, aby pozlatilo slávou bouřlivý mrak, který vzejde na Tvé obloze a uhladilo drsnou cestu, kterou snad budeš muset jít. Je to kratičká věta, má jen šest slov, ale vpusť je do nejhļubších hĺbin svého srdce a zhotov si z nich podušku pro svou unavenou hlavu.

Přemýšlel jsi už někdy o tom, že vše, co se týká Tebe, se týká i mne? Kdo by se dotýkal Vás, dotýká se zrítelnice oka mého. Jsi drahý učiněn před očima méma (Iz 43,4), a proto je mi zvláštním potěšením vést a vyučovat Tě. Chtěl bych, abys v pokuseních, která budou na Tě dotírat, nebo když se nepřítel přivál jako povodeň, věděl, že

ODE MNE STALA SE VĚC TATO,

že Tvoje slabost je závislá na mé síle, že jsi bezpečen tehdy, necháš-li mne bojovat za sebe.

Já sám jsem Bohem okolnosti, nedostal jsi se na své místo náhodou, jsi právě tam, kde Tě Bůh chce mít. Což jsi neprosil, abych Tě učinil pokorným? Nuže, Bůh Tě poslal do školy, kde se dobře vyučuje. Tvé okolnosti a Tvoji přátelé vykonávají také moji vůli.

Jsi ve finanční nesnází? Těžko kryješ své potřeby?

ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Vždyť já nosím Tvoji peněženku, a chtěl bych, abys z ní bral a byl závislý jen na mně. Kéž nikdo nebude moci říci o Tobě: V té věci nevěřil Hospodinu Bohu svému.

Kráčíš nocí utrpení?

ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Já jsem ten muž bolestí a kterýž zkouší nemoci. Odstranil jsem od Tebe všechny zemské těšitely, abys obrátil zřetel ke mně a vzal ode mne potěšení věčné (2Te 2:16,17).

Zklamal Tě někdo? Snad ten, kterémus otevřel své srdce?

ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Připustil jsem zklamání, abys poznal tuto pravdu: Nejlepší přítel jest Ježíš. Já chci být Tvým důvěrníkem. Rozšířoval někdo o Tobě nepravdivé zprávy? Jen mi to vše přenechej, přivin se ke mně blíž, vždyť u mně jsi ve skrýši, do které se zlí jazykové nedostanou. Já vyvedu spravedlnost Tvou jako světlo a nevinu Tvou jako poleđne (Žalm 37,6).

Jsou překáženy všechny Tvé plány? Jsi skličen a unaven?

ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Vždyť Tys dělal své plány sám, a přišels ke mně, abych Ti je požehnal. Já však chci, abys nechal mne činiti své plány, abych mohl všechnu odpovědnost vztíti na sebe, protože nad možnost Tvou těžká věc je tato, a nebudeš ji moci sám dositi učiniti (2. Moj. 18,18).

Toužil jsi konat' pro mne něco velikého a zatím si odložen stranou na lůžko bolesti a nemohoucnosti?

ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Tvůj život byl tak pilný, plný práce a starostí, že jsem nemohl získat Tvou pozornost. Já tě chci naučit nejhļubší moudrosti. Stoj a čkej. I to je služba. Rád bych, aby ses naučil zpívat:

Už nehorlím, odvahy nemám, ni sil.

Po všem je veta.

Jsem hořot nic nečinit,
však můžeš si mne použít.

Mými nejlepšími dělníky bývají zpravidla ti, kteří jsou vyňati z činné služby, aby se naučili zacházet se zbraní modlitby.

Jsi znenadání volán na nesnadné a zodpovědné místo? Spusť se na mne, —
ODE MNE STALA SE VĚC TATO.

Děkuji Ti, že se dobrě zachováš v nesnázi a tci přičinou požehná Tobě Hospodin ve všech skutkách Tvých a ve všem díle, ke kterému bys vztáhl ruku svou (5M 15,10). Vkládám dnes do ruky Tvé nádobu oleje, použivej jej svobodně, mé dítě. Pomaž jím každou novou starost, přerušení, činíci Tě netrpělivým, každé slovo, které Tě zaboli a každý Tvůj poznatek vlastní slabosti. Uvědom si, že překážky vznikly z Božího rozkazu. Jakmile se naučíš ve všech věcech vidět mne, přestane bolet. Proto přilož srdeč své ke všedním slovům, která dnes osvědčují vám. Nebot není daremné slovo, abyste jím pohrdali směli, ale je život vás. A v slově tom prodlíte dnů svých na zemi, a půjdete přes Jordán.

A Ježíš nezklame.
Zem i nebe pomine,
však Ježíš nezklame.

Vybrala MiM

POZITÍVNY SPÁNOK

Mnohé osoby, pojmy a udalosti Starého i Nového zákona slúžia ako typy alebo predobrazy určitých duchovných pravd. Starozákoný Jozef je typom na Pána Ježiša, cesta izraelského národa púšťou je typom života kresťana (tu je pozitívny typom najmä Jozua a Kálef). Je mälo typov, ktoré predobrazujú iba jedinú skutočnosť – obyčajne sú možné viaceré typologické aplikácie.

Spánok je obrazom (typom) viacerých skutočností. Ako negatívny typ je obrazom duchovnej ľahostajnosti kresťana v súvislosti s veršami: „Prebudú sa ty, kto spíš, a vstan z (spomedzi) mŕtvych a bude ti svietiť Kristus“ (Ef 5:14), alebo: „A toto, znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, ked' sme uverili“ (R 13:11). Ďalej je spánok typom telesnej smrti. Postačí uviesť 1Te 5:10: „...ktorý zomrel za nás, aby sme, či už bdejeme, či spime, spolu s ním žili.“

Ale spánok v istom zmysle môže byť i pozitívnym typom. Zamerajme sa na Žalm 127:2 v najpresnejšom dostupnom preklade brata Dr. Zemana: „K ničemu vám není, že si přivstáváte, dlouho vysedáváte (do noci), jidáte chléb pracne dobytý. Tolik (pravou míru) dává svému milému za spánku“. Boh je teda taký, že dáva svojmu milému i za spánku. Spánok je stav tela, kedy človek nepracuje, nenamáha sa, je v nečinnosti. V zmysle tohoto žalmu Božie požehnanie nezávisí od Ľudskej námahy – skoro vstávať, dlho a namáhava pracovať, starať sa s trápením o zajtrajšok. Ved: „Požehnanie Hospodinovo je to, čo obohacuje a nepridáva s ním trápenia“ (Pr 10:22). Pán Ježíš nás učí: „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané“ (Mt 6:33) – i za spánku! Tu spánok znamená – nestarať sa s trápením o pozemskú budúcnosť, spokojne sa zveriť Bohu a „lihat v Jeho lone“, ako tá ovečka chudobného človeka v Nátanovom podobenstve (2S 12:3). Nie teda spánok v duchovnej práci, ale opačne, v telesnej utrápenosti. Podmienka je – ľúbit sa Bohu. Boh dáva „svojmu milému“ i za spánku.

Ako dal Pán Boh Adamovi Evu? Pripravil ju pre Adama bez Adamových starostí, lebo vedel, že mu je potrebná a chcel mu ju dať. Adam sa ani nehnadal a už mu ju Pán Boh privádzal ako „kost z jeho kostí, telo z jeho tela“! Máš starosti o to, mladý kresťan, či si získas schopného partnera do manželského života? Pamäťaj, že iba

Boh je schopný „vybudovať“ ti toho, s ktorým môžeš byť v živote šťastný – a to vtedy, keď v tejto záležnosti „spíš“. Staraj sa o Božie kráľovstvo a to, čo ti bude treba, ti bude pridané z Božej iniciatívy. Spánok v tom zmysle je obecenstvo s Bohom, keď On hovorí k svojmu milému (Job 33:14-16). Jakob dostal za spánku požehnanie (1M 28:10-12), Šalamún za spánku obdržal viac, ako čo prosil (1K 3:5-15). Ničím sa o to nepričinili, ale ľubili sa Bohu. Tak aj my – kochajme sa v Hospodinovi, aby nám dal žiadosti nášho srdca (Ž 37:4), snažme sa Mu ľubiť, lebo na tom veľmi záleží.

„A preto sa aj všemožne snažime, aby sme, bud že dlejeme doma v tele, bud že sme von z domova, jemu sa ľubili“ (K2 5:9). Uvedomme si, že Boh dáva svojmu milému i za spánku – ak je to pozitívny spánok – smelé spoľahlutie sa na Jeho milosť!

ik

MATKA SA MODLILA A JA SOM POČÚVAL

(Skutočná udalosť)

Stalo sa to v roku 1929. Už vtedy bola moja matka veriacou. Pravidelnými návštavami starších bratov bratislavského zboru sa totiž započala práca Pánova aj v Petržalke a nás dom sa stal prvotinou (R 16:5).

V mnohých rodinách býva pekným obyčajom, že dieťa pred spaním ide po bozkať svojich rodičov. I ja som tak robieval. Jedného večera, keď som išiel po bozkať moju milovanú mamičku, bol som prekvapený. Ona kľačala pri posteli, upracované ruky mala zopäť, hlavu vzpriamenú, oči zavrené a perly sa jej pohybovali, ako by niečo rozprávala. Čo, mamička sa modlila. Uvedomil som si, že ani ma nepočula, keď som vošiel a preto som ju nechcel vyrušiť. Obrátil som sa a chcel som nepozorované odísť. Len čo som urobil niekoľko krokov, počul som slová modlitby, v ktorej mamička menovala všetkých päť detí. Potom som zachytil toto:

„Páne Ježiši, daj mi dožiť na tejto zemi, aby som videla aspoň jedného z mojich troch synov, ktorý by sa obrátil k Tebe a bol verný a činný na Tvojej vniemi v našom národe.“

Vtedy ako by sa niečo vo mne pohlo, srdce mi začalo rýchlejšie bit a strnulo som počúval, čo bude ďalej...

Táto modlitba znamenala pre mňa veľký duševný prelom. Od tej chvíle som začal premýšľať o večnosti. A v pondelok, 4. septembra 1930, Pánom Ježišom a modlitbou mojej matky premožený, som sa obrátil. Onedľa mamička ochorela a odišla z tejto zemi k Pánovi. Ale jej modlitba bola v plnom rozsahu vypočítaná: videla jedného z troch synov, ktorý sa odovzdal Pánu Ježišovi. „Mnoho vládze modlitba spravodlivého pôsobiteľa“ (Jk 5:16b).

-fv-

**T
M
A**

Čekejte na východ Slunce,
až paprsky svými
ozáří srdce,
co zalklo se tmou
hledaje Pána
u okrajů propasti.
Stoj, dítě,
nechoď již ďale,
neb temnotou rána
ozve se v sutinách
komůrky duše tvé.
Čekejte na príchod Pána
do duši vašich.
Z večera i z rána
v temnotě světa

zazáří rouchem Božího Slova,
Duchem,
co přemění temnotu v záři,
co vyčistí srdce
od bahna, kalu.
Čekejte u řeky.
Přijde tam Křtitel,
z Ježož boku pramení
ta řeka krve a vody.
Řekněte ano
a duši svou položte
na lem Ježož šatu.
ČEKEJTE,
VĚŘTE,
v nitru světa katù.

Jan Voháňka

je prázdro
pusto
a tma
Mráz řeže
v lidská srdce
zmitaťci se
v tupé kŕčci
sem a tam
Ni pochodně nezahnal tmu
neroziňtily teplo
nerozebrály krunýře
zledovatélých paňgľu
bez života
bez měkkosti

SVĚTLEO SVĚTA

Bijí o sebe dál
svou tvrdostí
a padají ke dnu
Padají
a tma vznáší se
nad propasti
Nebudete hluši
a chtějte slyšet
Otevřete oči
a chtějte vidět
Vždyt
JÁ JSEM SVĚTLO SVĚTA
řekl Ten
kterýž je LÁSKA
Odsuňte závoru
svých kamenných pevnosti
Odsuňte závoru
a vleje se do nich světlo
A bude světlo
a bude teplo
v lidských srdcích
a všude kolem
tam
kde probuzena láskou
roztlukou se
k věčnému životu

J. T.

PREMENENÍ SVÄTÍ

V Mt 17:2 čítame, že nás Pán sa „premenil pred nimi a jeho tvár sa skvela ako slnce, a jeho rúcho sa stalo bielym ako svetlo“. Slovo „premenený“ je v gréckine zložené z dvoch slov; jedno z nich sa vzťahuje na vonkajší výraz, ktorý človek dáva svojej pravej najvnútorenejšej prirodzenosti, a to druhé znamená zmenu činnosti. Mohli by sme prekladať: „Zmenil sa spôsob jeho výrazu pred nimi“.

Obvyklý spôsob (vonkajšieho) výrazu pri našom Pánovi počas jeho života na zemi bol spôsob služobníka. „Neprišiel nato, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoju dušu ako výkupné za mnohých“ (Mk 10:45). Ale tu bol jeho zvyčajný spôsob výrazu zmeneň a Pán dal výraz sláve svojho božstva. Slovo „premenil sa“ znamená tu toľko, že zamenil svoju vonkajšiu formu výrazu, a sice podobu sluhu, na výraz božstva.

V 2K 11:13-15 je použité iné grécke slovo, ktoré má práve opačný význam, totiž akt premeny vonkajšieho výrazu toho, čo vnútri zostáva rovnaké, teda vonkajší výraz nezodpovedá vnútorné podstate osoby. Satan, jeho falošní apoštolovia a služovia berú na seba vonkajší výraz, ktorý nezodpovedá ich vnútorné podstate. Predtým, čo sa Satan takto prestrojil (a toto slovo vyjadruje zmysel príslušného gréckeho výrazu) vyjadroval ako anjel svetla vonkajším výrazom svoju vnútornú podstatu. Teraz však, aby zvádzal ľudské pokolenie a získal nasledovníkov, musí sa za anjela svetla pretvarovať. To znamená, že zmenil svoj vonkajší výraz, ktorý bol vyjadrením jeho podstaty, a vzal na seba iný, ktorý jej nezodpovedá. Satan sa prestrojuje za anjela svetla, zatiaľ čo po celý čas je anjelom temnoty.

V R 12:2 sú použité oba výrazy. Pavol napomína svätých, aby sa nepripodobňovali tomuto svetu. Tu používa slovo, ktoré sa vyskytuje v uvedenom teste z listu Korinčanom. Kresťania nesmú meniť svoj vonkajší výraz, ktorý zodpovedá ich pravej vnútorné podstate, na výraz, ktorý nereprezentuje ich vnútornú podstatu určenú novým rodom, a ktorý je kopirovaný podľa sveta. Napomína ich, aby sa namiesto toho premenili, a tu máme to isté slovo, ktoré je použité v uvedenom teste u Matúša. Svätí majú zmeniť svoj vonkajší výraz, ktorý bol pre nich charakteristický pred znovuzrodením, kedy vyjadrovali svojim výrazom svoju hriešnu prirodzenosť na výraz, zodpovedajúci ich novej prirodzenosti. Potom budú premenenými svätými.

Pavol teda napomína svätých, aby nebrali na seba ako vonkajší výraz rôzne módnne výstrely, zvyky, spôsob vyjadrovania a strojenosť tohto sveta, zakrývajúc tak ten výraz seba samých, ktorý by mal pochádzať z toho, čím ako deti Božie vnútorné sú. Ako radi si niektorí veriaci dávajú nádych okolia, len aby sa nezdalo, že sú snáď odľudovia! Ako ľahko plášť svetátca môže zakryť Krista vnútri! Namiesto toho sa však majú premeniť, t. j. dať výraz tomu, čím skutočne sú – účastníkmi božkej prirodzenosti, príbytok Ducha sväteho. Toto sa má diať tak, že Duch svätý má obnovovať ich vnútorný život a tým sa stáva pri nich Pán Ježiš viditeľným. Tak sa stanú premenenými svätými. A tak, ako učenici videli nášho Pána ako sa skvel v sláve svojho božstva, budú sa aj svätí skvieť nebeským jasom, prenikajúcim ich myšlienky, slová a skutky už tu na ich pozemskej púti svietiac a ukazujúc mnohému stratenému pútnikovi na cestu domov uprostred tmavejúcich tieňov tohto veku.

Preložil: mk

- Nehovorte nič, čo by ste nechceli, aby počul Boh. Nerobte nič, čo by ste nechceli, aby videl Boh. Nechôdte tam, kde by ste nechceli, aby vás stretol Boh.
- Boh nás nikdy nevedie do vôd súženia, aby nás v nich utopil, ale očistil. Nie nimi, ale v nich.
- Búrkы prídu, ale nespôsobuj si ich však sám.
- Výzbroj musíš mať na sebe pred bojom.
- Krivdy píš do piesku.

ŠŤASTNÁ I V UTR PENÍ

Stalo se vám již někdy, že když jste se vydali navštivit nemocnou sestru či bratra, abyste je potěšili, že jste naopak vy odcházeli potěšeni a vnitřně zahanbeni?

Nám se to přihodilo takto:

Po společném obecnství s věřícími u památky Páně v Novém Městě n/Váhem jsme jeli se sestrou Paškou navštivit její nemocnou vnučku Janu Janigovou na bzinecké kopanice. Byl krásný dubnový den letošního roku. Odbočili jsme na silnici směr Stará Turá a přijeli do typické slovenské dědiny Bzince pod Javorinou. Po mírném stoupání jsme sjeli do tichého údolíčka. Cesta autem končila a tak jsme šli pěšky podél palouků posetých zlatým květem blatouchů, bělajícími se sedmičkami a tu a tam se krčící fialkou. Zvláště zde byl citit příchod jara.

Přivítal nás čistý domek, jako vystrížený z obrázku. A v něm sestra Jana leží již 11 let na lůžku.

Všechny dojmy z probouzející se přírody jako by ostře kontrastovaly s nemocným tělem této mladé trpitelky. Ale jen na okamžik, než jsem se s ní dal do rozhovoru o svědectvích, o zdraví duše, o věčném životě. Poznal jsem na vlastní oči, že i v takových podmírkách může člověk sloužit na vinici Boží.

Ale zaposlouchejte se již do jejich odpovědi, které nám dilem napsala a dilem namluvila na magnetofonový pásek.

Milá sestro, i když vím, že nerada hovoríte o sobě, řekněte čtenářům Živých slov něco o svém životě.

Myslim, že by som sa vám mala najprv predstaviť. Volám sa Jana, mám 20 rokov a temer polovicu svojho doterajšieho života som prežila na lôžku, no prosté som nemocná, možno povedať, že ľahko nemocná, podľa lekárskej mienky už nikdy nebudem chodiť. Z môjho terajšieho stavu mi môže pomôcť jedine smrť. Totiž v skutočnosti som už dávno mala byť mŕtva. Keď ma v roku 1964 prepustili z posledného liečenia, lekárka diskrétně prezradila mojej babičke (mamička mi zomrela, keď som mala 4 roky), že budem žiť najviac pol roka. A teraz byste ma mohli všetci, čo to čitate, lutovať a myslieť si, že som iste i keď nie veľmi, tak aspoň trochu nešťastná. Ó, nie, moje srdce napĺňuje stále šťastie a radosť. To šťastie môže pochopiť len Božie dieťa, teda znovuzrozený človek. I mne sa dal poznáť Pán Ježiš Kristus, preto som tak veľmi šťastná. Keď mám Syna Božieho, mám všetko, i svoje stratené zdravie.

Jak jste se obrátila k Pánu Ježiši?

Mala som 11 rokov (vtedy som už bola chorá, ale mohla som ešte chodiť), bolo leto a práve som bola v nemocnici. Túžila som dostať sa domov. Slúbila som Pánu Ježišovi, že ak učini, aby som sa odšiala dostala domov, tak sa Mu oddám, odovzdám Mu svoje srdce. A čoskoro ma skutočne prepustili domov. Ale na svoj slub som zabudla, hlavne že som bola doma. Aké nevďačné je ľudské srdce a ešte k tomu detské srdce! Najľstivejšie od všetkého je srdce (Jr 17:9). Ale zanedlho som celá opuchla. Vtedy mi dávali injekcie, ktoré mali opačnú reakciu než s akou rátili lekári. A tak som sa do nemocnice dostala naspať. Iste to bolo všetko Božie

riadenie, ved' tam som sa rozpamäta, čo som sľúbila Pánu Ježišovi a čo som nesplnila.

V nemocnici som Ho prosila o odpustenie. Odvtedy je mojim osobným Spasiteľom. Je pravda, že zo začiatku som si ešte tak celkom nevedela uvedomiť, čo všetko som v Pánu Ježišovi obdržala. To som spoznala až vtedy, keď som zatúzila po zdraví. Netužila som po zdravi od začiatku nemoci. Je to snáď divné, ale akosi mi bolo jedno, že ležím.

Kdy jste tedy zatúzila po zdraví?

Tu túžbu som dostala až potom, keď mi niekto bratia a sestry začali spomínať, že by som mohla byť zdravá. Prišli k nám istí veriaci s ponukou, že ma uzdravia, že sa budú nado mnou modliť a Pán ma uzdraví. Jedným z dôvodov bolo, že ak ľudia uvidia taký zázrak, iste mnohí uveria. Ale ja som to nechcela. Ved' kol'kých ľudí Pán Ježiš uzdravil a len hŕstka z nich uverila. Väčšia je viera bez zázrakov. Predsa čítame, že Pán Ježiš sa tým, ktorí uverili skrre divy, nezveril (J 2:23,24). A tiež beriem do úvahy verše 2Tm 4:20, 1Tm 5:23 a F 2:26,27. Verim, že On ma ešte môže uzdraviť, avšak ak to bude Jeho vôľa a sám, nie skrre človeka. Môže niekto povedať, že mám malú vieri. Nevadi, mám veľkého Otca a keby to bolo potrebné, On mi dá i veľkú vieri. Nič nie je moje, všetko je Jeho a napokon Jeho moc sa dokonáva v slabosti (2K 12:9).

Necítite sa vyrazena svou nemocí ze služby ostatním ľidom?

I napriek tomu, že som chorá, že sa nemôžem posadiť a nie to ešte chodiť, som šťastná v Pánu Ježišovi. Žijem krásny a plný život, ktorý má cieľ v nebesiach a v nôm sa neprestajne radujem. Moja nemoc je pre mňa len súčasťou cesty k nebeskému domovu. I keď už možno nikdy na tejto zemi nebudem zdravá, čo na tom? Ved' v nebesiach mi Pán všetko vynahradí, tam budem v nepredstaviteľnej kráse a blaženosťi (1K 2:9). Tam zabudnú Božie deti na všetko utrpenie.

A keď mi Pán všetko toto zjavil, už po zdravi netužím. Toto je len dočasnosť, púha chvíľa proti večnosti. A konat to, čo prikázal Pán, slúžiť mu, to sa dá i na posteli. Či sa nedá modliť za druhých i po ležačky? Môžem tiež o Pánovi písanie dopisoch. Už to je div, že môžem písanie, hýbať rukami. To všetko mi dáva Pán. I teraz Pán robí divy i keď nie priam v tom zmysle čo prv. Kto Pána o to poprosí, aby mu ukázal, ako má druhým slúžiť, tak Pán to skutočne ukáže. Nehovorila by som to, keby som to sama nezakúsiela.

Co byste vzkázala nemocným bratrim a sestrám?

Chorým bratom a sestrám odkazujem, aby neboli veľmi upäti na svoje uzdravenie. Keď sa zveria Božej vôli, tak už to nie je ich starosť. Či my vieme, akú má s nami Boh-Otec mienku? My vieme len toľko a to nám má úplne stačiť, že Otec nemôže chcieť svojmu dieťaťu zlé, ale vždy len dobré. My vo svojej krátkozrakosti nemôžeme hneď všetko pochopiť. Často sa nám zdá, že niektoré skúšky sú veľmi ťažké, alebo že nemuseli prísť, avšak po čase za všetko Pánovi ďakujeme (R 8:28). On nám zjavi, že práve to bolo potrebné. Už som to veľáraz skúšila.

Za svoje uzdravenie sa nemodlim, modlím sa za iné, potrebnejšie veci, ved' v nebi mi Pán všetko vynahradí. My chorí sa môžeme a máme len a len radovať! Keď sme poznali Pána Ježiša Krista, tak v ňom máme všetko a potom netrpíme naozaj tak veľmi. Či netrpia oveľa viac malomocní a predsa bolo písane v Živých slovách, že ich tváre žiarili radosťou. A prečo nie, ved' Pán Ježiš a nie zdravie je to pravé štásie! Ono odchádza, ale nás Pán zostáva na veky.

Co byste ráda výriďala všem vŕécim a zvláště mladým?

Ostatným bratom a sestrám, ale najmä mladým odkazujem, aby čo najviac svedčili, ved' čas je krátky. A prosím ich, aby nezabúdali na navštevovanie chorých. Ved' tak navštevujú Pána (Mt 25:36,40). Iste preto tak Pán povedal, lebo dobre vedel, ako je to byť opostený. Je to veľmi krásne, keď ma niekoľo pride navštíviť, väzíme si toho a tak isto si toho väzia a sa z toho radujú aj ostatní chorí, či osamotení bratia a sestry. Ale myslím, že i neobráteným je dobre preukázať Božiu lásku zjavenú na Jeho deťoch. Netreba hľať na čas, na diaľku, treba sa pýtať, či si to nás Pán praje. A napokon v nebesiach sa všetci iste stretneme a tam spolu budeme Pána oslavovať a večne sa s Ním radovať. Halelujah!

A my k tomu dodávame své hlasité „AMEN“!

Rozml. -lk

od apoštola ... K DNEŠKU

4. ROZCHOD VĚRNÝCH S NEVĚRNÝMI

Zjevení 2:18-29

Výklad

Syn Boží má oči ako plamen ohňa, t. j. vidí i do neprůhledných církevních poměrů. A nohy jeho jsou podobné roztavené mědi (= „chalkolibanos“): kudy přejdou, tam pod nimi shoří každá nečistota. On zná všechno kladné, co je možno říci o tomto sboru. „Mám proti tobě...“ je ve většině rukopisů Nového zákona. Odchyly „Mám málo proti tobě“ se dopustil některý opisovač, když mu to takto ještě znělo z listu předchozího (2:14). Co Kristus má proti sboru v Tyatiře, to vskutku není málo, což plyne z toho, že k nakreslení obrazu duchovního stavu tohoto sboru je použito historické vzpomínky ukrutné ženy Jezábel, manželky izraelského krále Achaba (1 Kr. 16:31; 18:4,13; 19:2; 2 Kr. 9:30-37). Kristus má proti bratrstvu v Tyatiře to, že nechává ženu Jezábel působit v bratrském sboru věm soužití, t. j. nechává působit zapojování lidmi obecně uznávané nábožensko-politicke moci do prorocké či zvěstovatelské služby sboru. To je v příkřém rozporu s Kristovým příkazem: „Ne tak bude mezi vámi!“ (Mt 20:25,26). Je to zřejmá nevěrnost vůči Kristovu Slovu.

Syn Boží dává nositelům této nevěrnosti potřebný čas k tomu, aby činní pokání v tomto směru, tj. aby změnili své smýšlení. Tento potřebný čas tedy měli. V případě, že k tomuto pokání nedojede, On je i jejich spolupracovníky uvrhne na lůžko (řec. „kliné“, z něhož vznikl pojem „klinika“ jakožto místa upoutanosti na lůžko). Tato upoutanost bude spočívat ve velkém soužení (= megalé thipsis, tj. velká stísněnost a úzkost). To je obraz mocných, kteří bývají, nezměnili své smýšlení, spoutáni velkou tísňí a stávají se takto bezmocnými. A jejich děti (= „tekna“) čili nástupci bývají biti, a to se může stát v dvojím smyslu: fyzickém — mečem kovovým (války a násilí), duchovním — mečem Božího slova, který rozděluje mrtvé od živého. Tím je zpečetována jejich nevěrnost a odloučení od věrných následovníků Kristových. Je to meč rozchodu věrných s nevěrnými. — Ze obsahu Zjevení 2-3 se týká dějin všech církví či sborů, to nám jasne naznačuje Kristova slova: „I zvědě všecky církve, že jsem způsobem ledviny a srdce a že každému odplatím podle jeho činů“.

Dosud byla řeč jen o jedných Efezských, jedných Smyrnenských a jedných Pergamenských, protože mezi Pergamenskými byli jenom někteří, kdo se drželi mikulášovství a balámovství. Ted slyšíme o Tyatirských pod vlivem jezábelství a výslově o jiných Tyatirských, kteří se nedali ovlivnit jezábelstvím a proto nepoznavali tyto hlobky (= „ta bathea“) satanovy. Uskutečnil se tu rozchod jedných s druhými. A těm druhým se dostává příslibu, že jiné břímě, tj. jiné zatížení nebude na ně uváleno. Tento rozchod tedy umožňuje toto odlehčení, které má v životě lidí velký význam, at už se týká věcí občanských anebo církevních. To však, co těm jiným Tyatirským zůstává po tomto odlehčení, toho se mají pevně držet až do Kristova příchodu. A co jim zůstává? Břímě Kristova slova a dila, břímě, jež je lehké a proto odlehčující. V tomto směru vítězícím se dostane moc nad národy, tj. duchovní převahy nad lidmi v kterémkoliv národě. „Železným prutem“, tj. silou oné převahy je budou pastýrsky věst (= „pojmainerin“) a rozlámou je jako keramické náčiní (= „skené ta keramika“), tj. svým duchovním vlivem způsobí v nich duchovně mravní zlom, jako se téhož úspěchu dostalo Pánu Ježiši od jeho Otce skrze poslušenství vůle Jeho až do smrti kříže. A tento úspěch mají zaručený i tím, že se jim dostane jitřní hvězdy, jež jim bude svítit v srdci (2 Pt 1:19) a povede je tak, že budou vědět, kdy a jak mají něco podniknout v uplatňování onoho duchovního vlivu.

Přehled dějinného průběhu ve 4. údobi

a) 460—610. Prameny k tomuto průběhu na východě jsou nejvýznačněji obohaceny tím, že v Arménii se věrní křesťané řídili podle jimi zdůrazňovaných zásad apoštola Pavla, takže jim lidé začali říkat „**paulikiáni**“ (= pavlovci), a že měli svou příručku nazvanou „**Klíčem k pravdě**“, kde říkají, že trvají už od dob apoštola. Historické bádání (např. J. E. Lipšicová) praví, že jejich „vznik“ je třeba klást do 6. stol. Co to znamená? Dříve žili v rámci řecké církve a o této formě jejich existence se nedochovaly prameny. Teprvé když se s touto církví rozešli, zůstalo to v paměti lidu jako vznik „nového kacíství“. Něco nového to přece jen bylo, a to nová forma jejich staré existence, totiž jejich osamostatnění. Tomuto rozchodu s vládnoucí církví mohla být ná pomocna **tiseň**, do níž se tato církev dostala tím, že vedla konkurenční zápas s církvi římskou, což vedlo k 35 letému rozkolu mezi těmito dvěma církvemi (484—519). Paulikiáni této tisně nejspíš využili a osamostatnili se. — Podobně tomu bylo, když se **donatisté** v severní Africe rozešli s římskou církví, která se tam v letech 484—534 dostala pod zvětšený **útisk** ze strany **Vandalů**, kteří r. 429 obsadili severní Afriku.

O to, co se stalo a děje v severní Africe se papežové po roce 534 nemohli starat, protože byli sklíčeni rozpadaváním západní římské říše. A když roku 476 došlo k jejímu konečnému zániku, obsadili Itálii visigotští a pak ostrogotští Germáni, kteří papežskou funkci obsazovali svými kandidáty. Tito papežové byli pak vedle svých běžných úkolů zaměstnáni politikou Germánů, takže od sev. Afriky byla jejich pozornost odvrácena. A když r. 555 byla vojskem východní říše poválena vláda Ostrogotů v Itálii, byli pak papežové opět zaměstnáni politikou východní říše. Teprvé když se germánskí Langobardi r. 568 zmocnili Itálie, začal upadat v Římě vliv Caříhradu, takže se papež Řehoř I. (590—604) už mohl úplně zbavit tohoto vlivu. Začal se tedy zajímat i o severní Afriku. Byl to však již opožděný zájem. Řehoř I. totiž zjistil, že se tam vývoj poměrů výrazně změnil ve prospěch donatistů. Z jeho listů z let 592—596 africkým biskupům, státnímu prefektu a císaři vyznával velký nářek nad tím, že co dříve donatisté dělali tajně nebo v noci, to konají teď za bílého dne před celou veřejností, že zabírají postupně všecky kostely, že nepřestávají ve velkém počtu přetahovat dosavadní členy církve na svou stranu a „znova“ je křtit apod. Dochovaná statistika praví, že k r. 484 ztratila stávající náboženská organizace, stojící dosud pod vlivem římských papežů, až 117 církevních sborů či farností. Takový velký zvrat církevních poměrů nebyl tedy nicím jiným než konečným **rozchodem** donatistů s tehdejší římskou církví. Takový byl z vůle Boží průběh dějinného vývoje v církevní oblasti. Je to sice možno zamlčet, ale dále to zůstává dějinnou skutečností, na niž nelze nic změnit.

b) 1460—1610. Ani v II. tisíciletí nebyli „kacíři“, kteří se opět rozešli s vládnoucí církví, nějací nováčkové. Čeští bratři už r. 1467 uskutečnili tento rozchod, včetně rozchodu se svou mateřskou církví kališnickou (utrakvistickou), navazující své působení na činnost Táboru, rozpuštěných roku 1152 Jiřím z Poděbrad, a tito předtím na činnost valdenských, kteří mají opět svou historickou kontinuitu se svými předchůdci atd. Čeští bratři byli přesvědčeni, že k takovému rozchodu musí být **pravý čas**. Proto spolu s valdenskými, s nimiž mohli přijít do styku, začali k Bohu vysílat prosby o potřebné **jasno**. Když se Jiří z Poděbrad jakožto husísky král snažil o dobrou shodu s papežem, nepřál hnútí podobným táborskému hnuti. Přesto se roku 1467 dostal do válečné tisně, když papež proti němu vyhlásil křížové tažení. Čeští bratři sympatizující s rozpuštěnými Tábory využili této velké tisně. Jejich zástupci se tři dny před velikonocemi sešli ve Lhotě u Rychnova v naději, že se jim tam dostane odpovědi na jejich řečené prosby, že se tedy dovedl, zda už přišlo anebo ještě nepřišlo údobi, v němž má být uskutečněn jejich **rozchod s vládnoucími církvemi**. Vyvolili ze svého středu 9 schopných mužů a do rukou chlapce dali 12 zabalených lístků, aby jim je rozdal, tj. aby si každý z jeho rukou vzal jeden lístek; z nich bylo 9 prázdných a na třech bylo napsáno: „Jest“, totiž vůle Boží. Mohlo se tedy stát, že by si byli všichni vzali prázdný lístek, což by bylo znamenalo, že ještě nepřišlo údobi, v němž si Bůh přeje rozchod, jaký měli na mysli. Stalo se však, že do rukou 3 mužů přišly všechny 3 popsané lístky. Byli to Matěj Kunvaldský, rolník, Tomáš Přeloučský, krejčí, a Eliáš Křenovský, mlynář,

kterí se takto stali prvními vedoucími **osamostatněné** Jednoty bratrské. Takový byl její radikalismus, tj. braní věcí od kořene (radix = kořen), v daném případě **od apoštólů**. A tento radikalismus doplnili ještě tím, že zavedli **křtění dospěle věřících** a sami se tímto křtem dali pokřtít. Stali se právě v též myslu „novokřtěnci“ jako o 58 let později Švýcarští bratři, jimž se tohoto názvu dostalo od švýcarských reformátorů. Dříve však než roku 1525 v Curychu, došlo k německému novokřtěnictví v saské Cvikavě, kde r. 1521 bylo úředně zjištěno, že „toto sektářství bylo dovezeno z Čech Mikulášem Storchem“, cvikavským soukeníkem. Radikalismus tohoto rozchodu nebyl tedy vcelku zastaven, když Jednota bratrská na **nátlak**, učiněný r. 1478 vedoucími církve kališnické, začala r. 1179 křtit děti svých členů. Nepřestala však „znova“ křtit ty, kteří k ní přestupovali z církve katolické a kališnické.

Kolem roku 1476 navštívili Jednotu bratrskou zástupci valdenských, utiskovaných v Německu (v Braniborsku). Když se vrátili k svému bratrstvu do Braniborska a vyprávěli o víře a praxi Jednoty bratrské, valdenské bratrstvo se vším projevilo svůj souhlas. To je důkaz, že valdenští v Německu — a podle toho i v Rakousku a Švýcarsku — byli **vnitřně** připraveni na stejný radikální rozchod s vládnoucími církvemi. Nemohli ho však uskutečnit, protože v jejich zemích ještě nepropuklo ve veřejnosti takové hnutí, jaké už proběhlo v Čechách. Ale když Martin Luther začal prokazovat nutnost rozchodu s „babylonským zajetím“ tehdejší římské církve, byla to právě Cvikava, kde žijící tam valdenští a jejich přátelé porozuměli tomuto rozchodu právě tak, jak mu porozuměla Jednota bratrská. A tím se tedy **rozešli i s Lutherem**.

Z Německa se křtěnce hnutí dostalo do Holandska, kde se jeho nositelům dostalo jména „**mennonité**“, protože **Menna** Simons, bývalý katolický kněz, se ujal utiskovaných holandských křtěnců, kteří ovšem neměli žádnou účast v revoluční frakci tzv. „novokřtěnců“, pokusivšich se o politický převrat v Münsteru.

Některí mennonité uprchli do Anglie, ale i tam se nevyhnuli útisku. Vzbudili však zájem u některých anglických **separatistů** (= křesťanů, kteří se oddělovali od státní církve), takže kolem roku 1599 v hrabství Lincoln vznikl první sbor **anglických křtěnců**, kteří se rozešli se všemi anglickými církvemi. Protože se anglicky říká křtěncům **Baptists**, převzali tento název i křtěnci v jiných zemích...

V Polsku vzniklo rovněž samostatné křtěnecké hnutí z části polské reformované (kalvínské) církve r. 1565. I když Jednota bratrská r. 1534 přestala křtit ty, kteří k ní přestupovali z jiných církví, zbyla tu ještě její část zvaná „Malou stránkou“, která vznikla kolem roku 1495 a dosud odmítala křtění nemluvnat. V r. 1545 Malá stránka sice zanikla, ale to zde již bylo velké hnutí německých, švýcarských a rakouských křtěnců. Po zániku těchto křtěnců pod krutým útiskem se strany katolíků i evangelíků (protestantů), zůstali tu z onoho rozchodu se všemi oficiálními církvemi nakonec jen mennoniti, baptisté a kvekři. Froch procházel křtěnci tak velkým utrpením, když údobi utrpení už dávno minulo? V údobi utrpení byli pod krutým útiskem všichni nekatolíci a všichni katolíci, u nichž se zjistila nějaká domněle nebezpečná věroučná úchytkla. Když pak v údobi rozchodu křtěnci uskutečňovali rozchod se všemi církvemi, byli to **jen oni**, kteří tím uskutečnili zcela nový nástup do služeb Kristovy věci. A po každém takovém nástupu následuje zkouška věrnosti ohněm utrpení. Byla to zkouška speciálně připravená jen pro křtěnce, zatímco v údobi utrpení proběhla epochální a všeobecná zkouška křesťanů ohněm utrpení, soustavně připravovaného.

jho.

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADEFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrpení	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
30—180 NUORBEZ 1030—1180	180—320 U 1180—1320	320—460 O 1320—1460	460—610 R 1460—1610	610—750 B 1610—1750	750—890 E 1750—1890	890—1030 NUORBEZ 1890—2030

KDO MŮZE BYT NALEZEN?

Požehnaný Boží svědek D. L. Moody v jednom ze svých kázání řekl:

Viš, proč je dnes tak málo spasených lidí? Mám ti to říci? Poněvadž je tak málo těch, kteří o sobě vědí, že jsou ztracení — že v takovém stavu, v jakém jsou a jak je vidí Bůh, jdou do zahnutí. To je smutné. V tom to vězí.

Jistá žena přišla před časem do shromáždění. Než se otevřely dveře modlitebny, nakupilo se tam mnoho lidí a oddělilo jí od její malé dcerušky. Nemohla ji nalézt, proto poprosila kazatele, aby vyvolal jméno dítěte. Kazatel zvolal: „Marie M. se ztratila a je-li v této místnosti, nech povstane! Její maminka se bude těšit, že ji našla.“ Nikdo se však nezdvihl. Matce řekli, že děvčátko není ve shromáždění.

Zarmoucená matka požádala jistého bratra, aby vyšel na ulici a hledal ztracenou Marii. Uběhla hodina a matka si téměř zoufala. Najednou však zpozorovala, že její Marie sedí klidně vpředu ve shromáždění.

„Proč,“ tázala se jí, „proč jsi jen nepovstala, když vyvolali tvé jméno?“

„Vždyť já jsem nebyla ztracená!“

Domnívala se, že jede ojinou Marii. Není to otřesné! Když se vám káže, říkáte: „Ne, já nejsem ztracený.“ V tom je tragedie.

Za války jsem byl v New Yorku, kde jsem také kázel v modlitebním shromáždění. Po jeho skončení přišel za mnou jeden bratr a požádal mne: „Nechtěl byste zítra přijít do velké věznice a kázat?“ Šel jsem tam.

Domníval jsem se, že věžňové budou přivedeni do kaple, ale ke svému úžasu

jsem zjistil, že mám kázat v místě, odkud bude hlas slyšitelný ve všech celách, aniž bych své posluchače viděl. O něco podobného jsem se do té doby nepokusil. Nade mnou byly dvě řady cel a pode mnou jedna. Stál jsem a kázel 350 nebo 400 vězňům.

Pak jsem chtěl přece jen vidět své posluchače a proto jsem šel ke dveřím první cely. Bylo tam malé okénko, jímž pronikalo trochu vzduchu a světla. Na hledl jsem do cely a viděl jsem, jak tam dva muži hrají v karty. Mám za to, že hráli po celou dobu, co jsem kázel. Řekl jsem jim: „Jak se zde máte?“ — „Přišli jsme do špatné společnosti“, řekl jeden, „a ten člověk, co spáchal trestný čin, unikl a my jsme byli zavřeni.“

V jiné cele vězeň tvrdil: „Skutečný pachatel nebyl zavřen.“ V další: „Chceme nové vyšetřování! Nepatříme sem. U soudu jeden svědek křivě přisahal.“ Nenašel jsem nikdy ve svém životě tolik nevinných lidí pohromadě. Lidská povaha je táž — i za zámkem.

„Dobrě“, řekl jsem si, „půjdou tímto vězením a uvidím, zda nalezu alespoň jednoho hříšníka“. Trvalo to dlouho, ale přece. V samotce jsem uviděl muže, který si rukama podepíral hlavu. „Co vás tak trápí?“ — Po jeho tváři stékaly proudy slz. — „Co vás trápí, milý příteli?“, opakoval jsem.

„Mé hříchy jsou těžší než mohu uhnest.“

„Ach, děkujte Bohu, děkujte jen Bohu!“, řekl jsem mu.

„Vy děkujete Bohu, že mé hříchy jsou příliš těžké k unesení?“

„Jak to myslíte?“

„Nejste ten muž, který k nám promlouval v kázání? Myslil jsem, že jste hovořil o svém přátelském vztahu k vězňům. Nerozumím tomuto přátelství.“

„Práv vás jsem hledal“, odpověděl jsem mu. Více než pár hodiny jsem mu vyprávěl o Pánu Ježíši Kristu. Bylo to jako sklenice studené vody pro žíznivého. Byl to „ztracený člověk“. Nakonec jsem ho vyzval k modlitbě.

„Nemohu se modlit“, řekl mi. A pak mi vyprávěl o svém špatném životě. Jego katalog hříchů byl veliký, opovrženíhodný a černý jako peklo. Mohl jsem mu však říci:

„JEŽÍS KRISTUS JE TEN, který očišuje od každého hříchu, a který může spasit každého. Modlete se!“

Tento ubohý člověk pozdvihl hlavu ze železného kavalce, poklekl a volal k Bohu o milost: „Ó, Bože, měj slitování se mnou, býdným člověkem!“

Zamiloval jsem si tohoto muže tak, že jsem se nemohl od něho odtrhnout. Zdál se mi být blízký jako můj bratr, přítel. Na rozloučení jsem mu ještě řekl: „Tuto noc se budu za vás modlit mezi devátou a desátou hodinou a byl bych rád, kdybyste učinil totéž.“

Té noci jsem pocítil zvláštní volnost k modlitbě, tak jsem byl do ní pohřben, že jsem nestihl půlnocní vlak do jiného města. Druhý den jsem ho opět šel navštívit. Bylo mi povoleno s ním hovořit. Když mne uviděl, uchopil mou ruku, tiskl ji a horké slzy radosti mu kanuly z očí. Vyprávěl mi, jak se v noci Bůh smiloval nad jeho duši.

Proč přišel Syn Boží v tu noc do celé vězně? Víš to? Protože zaujal místo mezi „ztracenými“. I dnes On hledá a záchrnuje ztracené. Na věčnost...

Přel. D. O.

KŘEŠŤAN a RODINA

O DUCHU ODPORU (odmlouvání)

Je mnoho rodičů, kteří trpí odmluváním dítěte. V lehčích případech se jedná o záporné odpovidání ze zvyku. Ať je návrh jakýkoli, nejdříve uslyšíš vzdorovité „ne“. Dodatečně si to dítě může rozmyslit a přece poslechnout, jako prvorozený syn v podobenství Pána Ježíše (Mt 21:28), ale napřed muselo říci ne.

Jindy je celý postoj dítěte velké „ne“. Přeje si vždy opak toho, co si přejí rodiče. Kladou-li důraz na čisté šaty, zdá se, že chlapci působí radost běhat se špinavým límcem a děravými lokty. Jsou-li pro jednoduchost, chodí vyšňořen a navoněn.

Pud k odporu může někdy tak zesilit, že vznikne mezi rodiči a dětmi, zejména mezi otcem a synem, opravdová zášť. Velcí synové vyslovují vyhrůžky, někdy se nechají strhnout dokonce k násili, nebo zkrátka utečou.

V dospělosti zůstávají takové děti často rebelanty, kteří se podle ostatních povahových rysů projevují buď kladně nebo záporně. Pocházejí z nich malí kverulantí a paličáci, nebo také velcí revolucionáři. Ve společenstvích autoritativních nebo vázaných tradicí, žíví duch odporu odvahu jednotlivců a tvoří muže, kteří se nekni nespravedlivé vrchnosti.

Většinou reagují rodiče na takový odpor zvýšenou přísností, chtějí „vzdor dítěte zlomit“, chtějí mu ukázat „pána“, chtějí je vzít „pevně za uzdu“. Toto chování rodičů může malým dětem přechodně imponovat, ale většinou se později dostaví nová vlna vzdoru. U odrostlejších — dospívajících má naproti tomu tento „silný postoj“ rodičů skoro vždy špatné následky. Navenek se vzdor snad neprojeví, ale vnitřně řádi tím více. Někdy se vzdorovitý postoj odehrává v podvědomí a projeví se jen v zálibě pro hrubostí.

Je však třeba si všimnout zvláště jedné skutečnosti: většina těchto paličáků a rebelantů je neobyčejně měkká a přichylná. Když jim vyjdeme vstříc s láskou, i když jim je 18 či 20 let, chovají se najednou jako malé, bezmocné děti. Ba je tomu často tak, že právě tito hoši jsou neobyčejně citliví, ale stydi se za to, a když vidí u otců nebo matky dojetí a slzy, schovají své vlastní dojetí zase k hrubosti, ačkoliv jsou potom nešťastní sami nad sebou.

Abychom tomuto zdánlivě protikladnému chování porozuměli, musíme sledovat hlubší příčiny vzdoru a odporu. Vzor je vlastně přehnaná snaha prosadit vlastní osobnost, jelikož tato byla potlačena nebo podvýživena.

V děství většiny malých paličáků nebo rebelů najdeme přílž přísného otce, který byl většinou vychován podobným způsobem a byl také paličák. (Úlohu přísného otce mohl převzít také učitel nebo jiná osoba.) Syn se přirozeně brání proti otci a tím ho zároveň napodobuje. To je jedna příčina takové povahy.

Druhý činitel hraje v děství většiny paličáků ještě větší roli: je to nelaskavá matka, nebo alespoň matka chudá na němu, která připraví dítě poctit „opuštěností“, o kterém jsme už mluvili. Když matka vyzáruje teplo a dítě u ní nachází pravý úkryt, pak nebude ani na přísného otce reagovat se vzdorem, ale poslechně ho ochotně, nebo klidně, anebo když to opravdu nejde jinak, postaví se mu klidně a rozhodně. Když však dítě u matky duševně trpí chladem, pak se schouli do sebe jako ježek a ukazuje všude bolidiny.

Jak jsme však už o tom hovořili, má opačné chování, totiž nadbytek péče a něžnosti, pozoruhodně stejně následky v chování dítěte. Tak jako překromo-

vání není správnou výživou, právě tak nemá připoutání k rodičům co dělat s pravou láskou.

Sentimentální spoutání provázi často vnitřní citovou chudobu a chlad, takže spoutané děti mrznou právě tak, jako opuštěné děti, a proto si hrají tak, jako ony na ježka.

„Rozmazli své dítě a stane se tvým postrachem.“

Tento výrok se nevztahuje na pravou lásku, která dítě obšťastňuje, ale na sentimentální rozmazlování, které chce být náhražkou za chybějící lásku. To je nutno připomenout rodičům, kteří s pláčem prohlašují, jak pro své děti žili, jak se pro ně obětovali, a kterým na očích vidiš chlad a hrubost.

Člověk je povolán Bohem ke svobodě a je úkolem rodičů vychovat své děti k této nádherné svobodě. Avšak jen lásku může osvobodit, protože dovolí druhému, aby se stal jím samým – takovým, jakého ho Bůh chtěl mít. Svobodný člověk je silný, je dobré vyzbrojen pro spravedlivý boj, ale není světlavý. Nebojí se říci někdy ne, ale umí říkat také ano, a to činí raději.

Když však rodiče chtějí formovat své děti podle svého vlastního obrazu, pak musí dítě neustále vést přísnosti nebo rozmazlováním, hrozbou nebo prošením, bičem nebo sladkostmi. Pro dítě to vždy znamená přetěžování, zlomení vůle, aniž by je vnitřně sytila a posilňovala láska. Musí se tedy pokusit z vlastních sil obhájit osobitost tím, že se vzepře nadvládě a zoufale řekne „ne“.

Až když se duch odporu v člověku setká s pravou láskou, která nehledá svých věcí, nýbrž ho chce přivést k sobě samému a tím ho osvobodí pro Boha, pak se pomalu rozvine ze svého ježkovitého schoulení a vzdá se svého vzdoru. Pak se zrodí nový člověk.

Přípr. D. Z.

EVANGELIUM učí, že existují dvě protikladné síly, které člověka pohánějí: – síla šíření a vztahů, kterou nazýváme „láskou“, a která působí, že člověk vychází ze sebe, aby vytvářel společenství, od vlastní rodiny až po lidstvo; – síla zúžení a odloučení, kterou nazýváme „egoizmem“ a která znamená uzavření do sebe v mylném a věcném klamu individuálního úspěchu.

Bůh je společenství osob: stvořil tě podle svého obrazu, to znamená nikoliv jako odloučeného a odděleného jednotlivce, nýbrž jako bytosť, která je povolána k společenství s Ním a celým lidstvem.

M. Quoist

zaplat!

Královna nemohla dovnitř! Dovedeme si představit, že mohou být zadřeni bezvýznamní lidé, ale královna? V Londýně totiž nedávno otevřeli novou podzemní dráhu. Jmenuje se Viktoriina a je nejmodernější na světě. Královna Alžběta II. byla požádána, aby zahájila provoz na této lince. Protože v podzemní dráze jela jen jedenkrát a to ještě když byla malou holčičkou, těšila se na tento úkol.

Mezi mnoha elektrickými zařízeními této dráhy je také automatický kontrolor jízdenek. Automat vydá zvláštní jízdenky, které umožní otevření přepážky těm, kdo je vlastní. Branka se automaticky otevře a majitel jízdenky může projít.

Když vedoucí dopravní úředník pro Londýn vybídl královnu, aby vešla do vchodu, předpokládal, že ona vhodí šestipenci do automatu stejně jako ostatní lidé. Nejen to očekával, ale věděl, že je to nezbytné, protože ani on – i když měl přeče důležité postavení – se nemohl dostat přes branu bez příslušné jízdenky. Královny však nenesí s sebou penize – nepotrebují jich – mají je jejich průvodci. Její veličenstvo se tedy obrátilo na svého pobočníka, aby ho požádalo o onen peníz. Měl jeden, ale to byla stará poškozená mince a neměla plnou váhu. Automat ji vrátil. Zkusil ji vhodit znova, ale mince proběhlá automatem a vypadla na zem. Tedy královna pořád ještě neměla jízdenku.

Automat neměl žádný předsudek proti královské rodině. Jednalo se pouze o požadavek, aby si každý, kdo chtěl jet drahou, obstaral peníze o správné hodnotě. Šestipenci, kterou vhodil za královnu její pobočník, přesně váhy vyřadily jako nedostatečnou. Proto nemohla královna vejít do podzemní dráhy. Situace byla velmi nepříjemná, ale včas ještě zasáhl dopravní úředník. Nemohl slevit a umožnit králově bezplatný vstup, nemohl ji omluvit, ale obstaral peníz. Vytáhl z kapsy šestipenci, vhodil ji do automatu, královna si vzala jízdenku a tak mohla vejít na nástupiště a do vlaku. Doufáme, že se jí cesta líbila. Můžeme s jistotou předpokládat, že dárce šestipence byl velmi rád a hrdý na to, že mohl zaplatit za královnu. Jistě nezádál zaplatit tento dluh z královské pokladny, díky královny mu byl dostatečnou odpлатou.

To, co Bůh od nás nejvíce čeká, je dík za to, že za nás zaplatil cenu. I my jsme byli váženi na váze Boží spravedlnosti a nalezeni lehkými (Dn 5:27). Můžeme se pokládat za velmi dobré, nebo můžeme být pro svět velice důležitými – Bůh nám musí odmítout vstup do svého věčného království života, nemáme-li tu dokonalost, která je podmínkou ke vstupu uloženou Ježíšem.

Bůh nás nemůže omluvit, nemůže přijmout nic menšího. On požaduje cenu, kterou musel sám zaplatit ve svém Synu, když my jsme neměli čím platit. On sám obstaral nutnou dokonalost, která nás čini schopnými vstoupit do Ježíšova království.

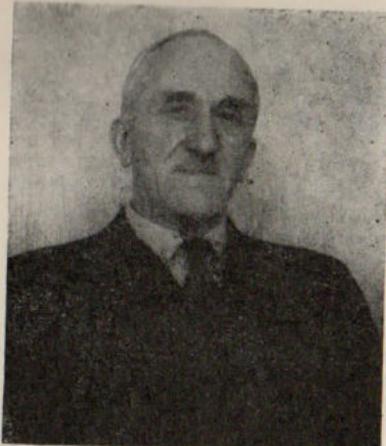
Pán Ježíš Kristus byl také vážen na váze, ale u Něho se nenašel nedostatek, On dokonale naplnil Boží Zákon. Když umíral na kříži, platil za mne i za tebe. A touto obětí obstaral dost spravedlnosti pro všechny, kteří ji chtějí přijmout.

Nikdy nemůžeme Bohu zaplatit za to, co pro nás učinil. Ani to od nás nežádá. Přeje si však, abychom Mu působili radost tím, že přijmeme Pána Ježíše za svého Spasitele a pak žili životem, který říká každým okamžikem „DĚKUJI! Tomu, který zaplatil za mne tak velikou cenu“.

Jednou pro vždy dluh můj splacen
a já smím být svoboden ...
Splaceno vše, aniž zbývá
tobě něco odčinit,
všechnu vinu Ježíš smývá,
ty pak o to měj už klíč!

Ovoce my užíváme
toho, co On vykonal,
zástupce v Něm svého máme,
který v soudu za nás stál.

přel. DZ.

Z NAŠICH SBORŮ

Dne 11. září tohoto roku si věřící z brněnského sboru připomínali nedožité 74. narozeniny bratra Bohumila a Růžka. Pánu Ježíši patřil 36 let a všichni ho znali jako věrného a horlivého služebníka Páně. Byl vždy připraven ke službě slovem Božím, k modlitbě nebo jakékoli práci na Božím díle a to téměř do posledních chvil svého života. Pán ukončil jeho pouť touto zemí 31. 1. 1972. Svým příkladným životem a osobním svědectvím zapsal se do myslí mnohých, kteří na něj s vděčností vzpomínají.

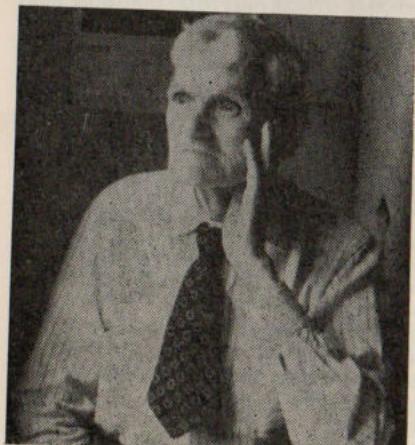
—lk

Len blízky okruh veriacich vo Zvolene-Môfovej a okolí vie, že 31. 8. 1972 sa milá sestra, Mária Mamoková dožila 98 rokov. Pri nedávnej návštive sme ju videli v neobvyčajnej sile vzhľadom na vek, plnú radosti a životného optimizmu. „Je mi veľmi dobre, som zdravá, nič ma nebola a tak sa radujem zo života,“ povedala nám na otázku, ako sa má. Ešte nechce zomrieť, ved' má nádej, že Pán Ježiš pride pre svoju cirkev za jej života. Viacej ako 40 rokov sa už raduje z nového života, ktorý obdržala pri znovuzrození.

A my jej prajeme, aby sa splnila jej nádej a ak nepríde nás Pán, aby i pri stých narodeninách mohla v takomto zdraví, sviežosti ducha, plného vdačnosti k Pánovi povedať: „Príď, Pane Ježiši, ja Ti čakám!“

—jos

Věřící z Bohumína připomínají, že milý bratr GORYL se 8. září t. r. dožil 90 let. Před 40 lety uvěřil v Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele a je Mu stále věrný. I když už nemůže navštěvovat shromáždění, svědčí o Pánu Ježíši ve svém okolí. Jsme za něho vděční Pánu a poroučíme ho milosti Boží v jeho dalším životě.

A. R.

ČO JE MILOST?

Milosť, podobne ako pravda, život a svetlo, je tak veľkým pojmom, že je ľahké formulovať definíciu, ktorá by ho bez zbytku vystihla. Snáď by sa dala definovať takto:

MILOST je nezaslúžené, hojné, ničím neobmedzené pôsobenie nekonečnej Bozej lásky k človeku — najmä tomu, ktorý spolieha na Boha — skrze Ježiša Krista.

Ako Boh vo svojej prozretnosti opatruje a zachováva celé stvorenstvo, prírodu, tak milosť je prehojnou opaterou a starostlivosťou Boha v oblasti duchovnej. Je to spôsob, akým Boh kriesi, obnovuje všetko to, čo sa v duchovnej oblasti porušilo hriechom človeka a umožňuje existenciu a udržiavanie „nového stvorenia“ na ďaleko vyššej rovine, než kteriorokolvek tvorstva.

Milosť je pôsobenie Bozej lásky. „Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna“ (J 3:16). Je to **neobmedzené pôsobenie**. Aby láska Božia mohla neobmedzene, slobodne pôsobiť, musel zomrieť Pán Ježiš na Golgoti. Božia spravodlivosť bola uspokojená a tak Boh môže v milosti pristupovať k padlému človekovi. Milosť je tedy viac ako láska. Je to láska pôsobiaca spravodlivovo vzhľadom k skutočnosti, že pokuta za hriech bola zaplatená. Oddelenie od zmierčej smrti Kristovej nieto milosti Bozej pre ľudí!

Milosť sa vztahuje na človeka, obzvlášť na veriaceho. V Písme nieto náznaku, že by milosť Božia pôsobila aj v záujme anjelov, či už padlých, alebo tých, čo nepadli. Zdá sa, že milosť je určená iba pre človeka.

J. F. Strombeck

LIŠTOVKA

Strýček Michal byl dovedný kutil. Jednou si chtěl udělat veršíček na stěnu své chaloupky. A tak si rozměřil a nařezal prkynka. Rozložil si je na zemi a veršíček na ně hezky namaloval. Pak ho teta zavolala k obědu. Zatímco jedl, přišly k jeho dílu děti. Prkynka se jim líbila a začaly si s nimi hrát. Když zhlédly strýčka, že se už vrací, honem srovnaly prkénka, ale popletly si pořadí. A chudák strýček tu teď stojí nešťastný nad hromádkou destiček a neví si rady. Pomozte mu. A nám napište, jaký veršíček si strýček dělal.

-tp

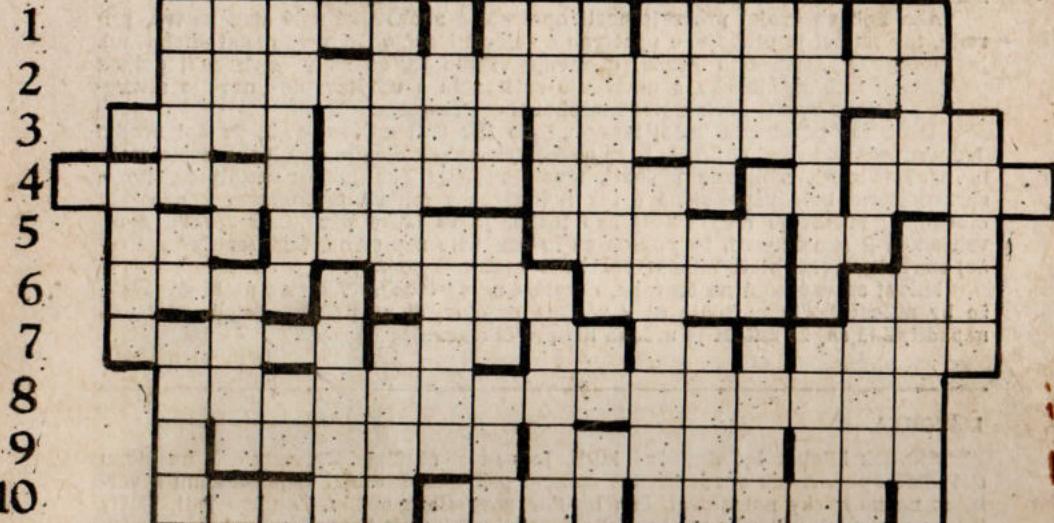
H	B	O	S	A	B	J	O	E
I	Ā	Ř	Ā	K	P	Í	N	Z
H	T	E	O	O	J	Í	Ř	S
J	O	E	E	N	H	A	N	B
M	C	O	S	V	T	O	K	E
O	U	L	Ē	V	Č	Á	Z	K
Ž	Z	E	K	Í	L	3	1	A

BIBLICKÁ KŘÍŽOVKA

V Písmě je mnoho míst, o nichž si často myslíme, že je dobře známe. V ta-
jence biblické křížovky je jedno z nich. Je to místo známé, mnohokrát citované,
ale zkušte přesně určit: kdo, komu a při jaké příležitosti pronese slova, obsa-
zená v tajence.

-tp-

A B C D E F G H I J K L M N O P R S T

S v i s l e :

A) Iniciála Mojžíšova nástupce. B) Druhé písmeno abecedy — král, jehož zabil Samuel. C) Starověký obr — citošlovce údivu — nádoba, na vodu. D) Pobídka k lezení — král Bázan — místo, kde mlátil Gedeon obilí — dlouhá samohláska. E) Vnuk Eli; syn Fínesův — E — zkratka jména syna Táre — L. F) Dlouhá samohláska — dříví z Libánu — mladý orel. G) Ozdoba stáří — kopec. H) Konec modlitby — patřící Azovi — iniciála Kaina. I) Hodnota — země, kam utekl Cain — souhlas. J) Nečistý pták — kupci udělali z chrámu. K) Zvyk — první a poslední písmeno Láhana — poušt Zif bez koncovky. L) Existoval — oslovení syna Aronova. M) Lító (obr.) — Rebeka, Izák — jméno Ezau (Gn 25:30). N) Ukazovací zájmeno — dárek — matka Samuelova. O) Rodiče Jere- miášovo (Jr 1:1) — útržku. P) Ukaz. zájmeno obr. — důsledek práce — opustil Pavla, zamílovav svět. R) Prorok — oklamala Samsona. — S) Publikán. T) Správné odpovědi otázek 3. čísla:

1c, 2c, 3b, 4c, 5b, 6c, 7b, 8c, 9c, 10a, 11a, 12c, 13b, 14a, 15b, 16c, 17c, 18b.
Tajenu křížovky a verš lišťovky nám zašlete do 14 dnů od obdržení časopisu na
adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov.

Iniciála druhého jména Izraelova.

V o d o r o v n ě :

1. Boží prorok z Karmel — iniciála prvního žid. kněze — daň — chrání nohu — Pilátovo památné zvolání. 2. ZAČÁTEK TAJENKY. 3. Král, stavějící Ráma — zahrada Boží — rostlina — popraviště Sidracha, Mizacha a Abdenága. — 4. Izrael — dcera Jakobova — poučoval — počáteční písmena jmen švadleny ze Skutků — součást oběti suché. 5. Král, který bude bojovat proti Izraeli (Ez 39) — majitel pole na hoře Maria — řecky čtyři — Ondřej, Tomáš — Démas, Lukáš. 6. Soudce levák — samohláska — používal se ke kropení krví — izraelský soudce z Galád — souhláska — izraelské pokolení. 7. Dříví korábu — hostina — přípona, týkající se Boha — moje — spojka — všechn. 8. KONEC TAJENKY 9. Citošlovce údivu — propadl se do země — vnuk Judův — Roboám, Achas, Lában. 10. Boj — Mikol spustila Davida v... — místo, kam šel Kleofáš — začátek abecedy.